

บทนำ

ช่วงเวลาเที่ยงวันของเมืองกรุงเก่าปลายเดือนเมษายนนั้น แดดแรงจัด แสงรวิ แรมสว่าง เด็กหนุ่มรูปร่างเล็กกว่าวัยสวมเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงสีเขียวขี้ม้าขาลั้น กำลังนั่งเหม่อมองผิวน้ำอยู่ที่ศาลาวัดซึ่งอยู่ติดกับท่าน้ำ

ลมร้อนพัดเอาดอกกาหลงจากต้นที่อยู่ใกล้ๆ หลุดร่วงลงน้ำ ลอยผ่านมาตามกระแสนที่ มุมปากหยักยกขึ้นบางๆ ยามดอกไม้กลีบขาวลอยละล่องเข้ามาใกล้มากพอให้อึดมือออกไปไขว่คว้า สายธาราไหลเลยผ่านไปไม่ย้อนกลับ แสงรวิคิดว่าดอกกาหลงสีขาว ขึ้นมาแตะเข้าที่ปลายจมูก กลิ่นหอมอ่อนๆ ชวนให้ความหนักอึ้งในจิตใจผ่อนคลายเบาบาง แต่ความเป็นจริงแล้วมันเกิดขึ้นเพียงแค่ชั่วคราว ก่อนจะสูญสลายไปในนาที่ถัดมา

เจ้าของร่างเล็กกลับคืนสู่ภวังค์นึกคิด ยังคงคิดไม่ตกเฉกเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เด็กหนุ่มกำลังคิดวางแผนถึงเรื่องอนาคต... เขาต้องการเก็บเงินเก็บทองเพื่อประหยัดอดออมไว้ใช้สำหรับเรื่องจำเป็นในอนาคต อย่างเช่นการดูแล หลวงลุงจันทร์ จันทร์ทร แรมสว่าง ผู้ที่เปรียบเสมือนครอบครัวเพียงคนเดียวที่หลงเหลืออยู่ของ

เขา...

“รวิไฉ่! หลวงลุง...หลวงลุง!”

ดนัยเด็กวัดวัยสิบห้าปีที่แสงรวีรู้จักมักคุ้นมานานสงเสียดังโหวกเหวกมาจากทางด้านหลังตั้งแต่ไกล ร่างเล็กผุดลุกขึ้นอย่างรีบร้อนลนลาน พาให้ดอกกาหลงในมือร่วงกลับคืนลงสู่ผืนน้ำ

“ฉันอยู่นี้จะ เกิดอะไรขึ้นหลวงลุงเป็นอะไร?” เจ้าของชื่อทำหน้าตาตื่นรีบวิ่งเข้าไปหาผู้ส่งเสียงเรียก ช่วงนี้แสงรวีค่อนข้างเป็นกังวลเรื่องของหลวงลุงมากกว่าปกติ ส่วนหนึ่งเพราะคนที่เคยแข็งแกร่งมาตลอดเริ่มมีอาการเจ็บออด ๆ แอด ๆ ให้ได้เห็น สุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์เหมือนอย่างที่เคยเป็น

ดนัยหอบฮัก ระยะทางบวกกับอากาศที่ร้อนอบอ้าวทำให้ไม่สามารถเอ่ยปากพูดถึงสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารออกไปได้ในทันที

“ฉันจะไปหาหลวงลุง!”

ดนัยยังไม่ทันจะได้อำปากพูดสิ่งใดต่อ คนร้อนใจก็พุ่งทะยานไปยังกุฎิกลางหลังอุโบสถเสียแล้ว ทั้งหมด...มันเป็นเพราะความกังวลจนเกินเรื่องเกินเหตุ

“อ้าวรวิ!...ไฉ่รวิ ภูแค่จะบอกว่าหลวงลุงเรียกเฉย ๆ มึงนี่...” คนโตกว่าถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนตะโกนไล่หลังคนที่ไม่คิดจะฟังความให้จบครบถ้วนก่อน อีกฝ่ายรีบวิ่งแจ้นออกไปด้วยความเร็วแสง จนตอนนี้เห็นเพียงแค่หลังบางไว ๆ รีบเสียยิ่งกว่ารีบ ทำเอาคนมองได้แต่ส่ายหน้าเอือมระอา

“หลวงลุง รวิมาแล้ว” ขาเรียวเล็กของคนพูดก้าวฉับ ๆ ขึ้นมาบนกุฎิไม้

เสียงตึงตังบ่งบอกถึงความรีบร้อน ทำเอาบุคคลที่อยู่ภายใต้ผ้าไตรจีวรต้องวางแก้วน้ำเปล่าลง พลางส่งเสียงตักเตือน

“แสงรวี เอ็งอายุสิบเก้าแล้วยี่สิบปีหรือปีไหนกันแน่ วังตึงตึงทำตัวทโมนราวกับเด็กสามขวบ...แค็ก ๆ” จันทกรกล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง ส่งผลให้คนอายุน้อยกว่าหลายสิบปียกยิ้มเฉือน

ร่างเล็กยอบตัวลงก่อนจะเปลี่ยนอากัปกริยามาเป็นการเดินเข้าเข้ามาแทน เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่ได้มีอาการเจ็บไข้อะไรให้ต้องพะวงเหมือนอย่างที่คิดไปเอง

“ขอโทษจะหลงลุง พี่दनัยไปตาม รวีเลยรีบมากกลัวว่าหลงลุงจะเป็นอะไร”

“คนชราจะเป็นอะไรได้ นอกจากเป็นไปตามวัย และวิญญูสงสารของชีวิต”

“รวีเป็นห่วงนี่จ๊ะ”

“ความเป็นห่วงนั้นเกิดขึ้นได้ในชีวิตมนุษย์ มันเป็นสัญชาตญาณ” เจ้าของเสียงโทนสงบเอ่ยอย่างเข้าอกเข้าใจ ก่อนจะไอลงกลออกมาอีกครั้ง สองสามเดือนมานี้ร่างกายของจันทกรไม่แข็งแรงเหมือนที่เคย ประเดี๋ยวเจ็บ ประเดี๋ยวป่วย พาให้ผู้มีศักดิ์เป็นหลานค่อนข้างวิตก

“ค่อยๆ จิบน้ำก่อนจ๊ะ... หลวงลุงมีอะไรหรือจ๊ะ ถึงได้ใช้ให้พี่दनัยไปเรียกรวี” มือเรียกรวิน้ำในแก้วเพิ่มให้คนอายุมากกว่า ก่อนถอยกลับมานั่งคุกเข่าพนมมืออยู่ใกล้ๆ ปลอบยให้ดวงตาฝ้าฟางของชายวัย ๖๕ ปี ทอดมองกันเงิบๆ อยู่อย่างนั้นนานนับนาที

“หลวงลุงมีเรื่องสำคัญจะต้องบอกเอ็งรวี...”

“เรื่องสำคัญอะไรหรือจ๊ะ”

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป หลวงลุงอยากจะให้รวีไปอยู่ที่อื่น”

ประโยคจากผู้ที่อยู่ภายใต้ผ้าเหลืองเสมือนน้ำเย็นจัดสาดซัดเข้าสู่ผิวหน้า แสงรวีในเวลานี้ยังคงมีเงยสับสนเกินกว่าจะทำความเข้าใจกับประโยคที่เพิ่งจะได้ฟัง ริมฝีปากเล็ก ๆ ถึงได้เอื้อนเอ่ยคำถามออกไปด้วยความไม่เข้าใจ

“ไปอยู่ที่อื่น? หมายความว่าอย่างไรจ๊ะ”

“หมายความว่าเอ็งจะต้องไปอยู่กับเพื่อนเก่าของหลวงลุงที่พระนคร ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป” จันทกรกล่าวว้าจาด้วยท่าทีสงบเพราะคิดมาดีแล้ว อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นเพียงคนแก่ชราภาพ หาก

มายึดหลานเอาไว้กับตัว มีแต่จะเป็นตัวถ่วงความเจริญของเด็กมัน
 แสงรวีเป็นเด็กดี แม้จะแค้นเขียวไปบ้างแต่เรื่องกตัญญูรู้คุณ
 คนนั้นอีกฝ่ายทำได้เกินวัย ถึงขนาดยอมเรียนจบแค่ มศ. ๕ และ
 ปฏิเสธที่จะไม่เข้ารับการศึกษาคือในชั้นระดับสูง เพียงเพราะต้องการ
 จะอดออม จันทกรรู้ดี...ลึก ๆ แล้วแสงรวีอยากเรียนหนังสือ แต่
 เพราะเขา...อีกฝ่ายถึงยอมละทิ้งความต้องการของตัวเอง ทางเดียว
 ที่จะพอบรรเทาความกังวลของหลานคนนี้มีต่อเขาได้...คือต้องส่ง
 อีกฝ่ายไปอยู่ในพื้นที่ที่ไกลหูไกลตา

“ทำไมรวิต้องไปละจะหลวงลุง รวิไม่เข้าใจ”

“เพื่อนเก่าของหลวงลุงคนนี้เป็นคนดี ไปอยู่ที่พระนคร เขาจะ
 ช่วยชี้ทางให้เราใช้ชีวิตที่ดีขึ้น หากสนใจจะเรียนต่อ อยู่ในเมืองเอ็ง
 จะสะดวกสบายกว่าที่นี่ เข้าใจหรือไม่”

อันที่จริงแสงรวีอายุสิบเก้าปีบริบูรณ์แล้ว เวลานี้ควรจะเป็น
 วัยสำหรับระดับชั้นอุดมศึกษา แต่เพราะมัวมาพะวัคพะวนเรื่อง
 อาการป่วยของคนตรงหน้า เด็กหนุ่มถึงได้ละเลยเรื่องสำคัญของ
 ตัวเอง

“แต่รวิไม่ออกไปจากที่นี่ รวิเป็นห่วงหลวงลุง”

“ถือซะว่าเป็นคำสั่งของหลวงลุง” จันทกรรู้ดีว่าหลานชาย
 ของตนนั้นเป็นอย่างไร หากไม่ใช่ไม่มีหวังคงต้องนั่งคุ้ยกันไปอีก
 เป็นวัน ๆ หรือหนักเข้าอาจจะต้องคุ้ยเป็นเดือน ๆ ยึดเยื้อไม่มีวัน
 จบสิ้น

“...” เด็กหนุ่มตัวขว้างงันไปแล้ว ประโยคนี้ถือเป็นสิทธิ์ขาด
 ในชีวิตของแสงรวีมาโดยตลอด หลวงลุงไม่ใช่พวกประเภทชอบ
 บังคับน้ำใจใคร แต่หากพูดประโยคนี้ออกมาเมื่อใด เมื่อนั้นมันแปล
 ว่าจกัต้องทำตามอย่างไม่มีข้อต่อรอง

แสงรวีกำลังครุ่นคิดในทางลบ...หรือบางทีอาจเป็นเพราะ
 หลวงลุงหนายที่จะเลี้ยงเขาแล้วใช่หรือไม่ ถึงได้ผลักไล่ให้เขาไปอยู่
 ในที่ไกลแสนไกล...ไม่ต่างจากที่มารดาของเขาเคยกระทำ

“วีเอ๋ย...เอ็งอย่าได้คิดว่าหลวงลุงผิดสักเสี้ยวเพราะความซังทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่ออนาคตของเอ็ง บนโลกนี้ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า เราทุกคนต้องมีชีวิตเป็นของตัวเอง หลวงลุงอยากให้เอ็งได้ดี ไปอยู่กับเพื่อนเก่าของหลวงลุงคนนี้อีงจะไม่ลำบาก” รวากับล่งรู้ความคิดของคนที่นั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า จันทรยังคงอธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบคงเส้นคงวาไม่ต่างจากเดิม ช่วยให้คนคิดไปไกลหยุดความคิดฟุ้งซ่านต่าง ๆ นานาลง

“แต่รวีเป็นห่วงหลวงลุง อยู่ไกลกันใครจะดูแล...”

“หลวงลุงของเอ็งเป็นเด็กน้อยหรืออย่างไร อยู่ทางนี้มีदनมีคนอื่นอีกมาก ไม่มีอะไรให้ต้องเป็นกังวล แต่ถ้าเอ็งไม่ไป...นั่นมากกว่าที่จะทำให้คนแก่คนนี้อึดหนัก”

“...”

“เอ็งบอกว่าอยากดูแลหลวงลุงมิใช่หรือ แล้วไปเรียนให้จบสูง ๆ ไม่ดีกว่าหรือยังงี้”

“ขะ...เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วจะ หลวงลุง” แสงรวีไม่ต้องการให้คนตรงหน้าคิดมากเรื่องของตนเพิ่มขึ้น เหตุเพราะกลัวจะกระทบกระเทือนต่อปัญหาสุขภาพ แม้ว่าหลวงลุงจะไม่ได้เจ็บป่วยอะไรหนักหนา แต่สำหรับเขาที่มีญาติผู้ใหญ่หลงเหลืออยู่เพียงแค่คนเดียวในชีวิต...จะมากจะน้อยล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องสำคัญทั้งหมดทั้งสิ้น

ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่เขาบอกตนเองอยู่เสมอว่าอะไรก็ตามที่เป็นคำขอของหลวงลุง ไร่วีคนนี้จะทำให้ทุกอย่างด้วยความเต็มใจ...ครั้งนี้ก็เช่นกัน

เมื่อคืนแสงรวีนอนไม่หลับเพราะรู้ว่าวันนี้จะต้องไปจากอยุธยาแล้ว ข้าวของเครื่องใช้ไม่ได้มีมากมายนัก สัมภาระของเด็กหนุ่มจึงมีเพียงแค่กระเป๋าตีน้าตาลกลางเก่ากลางใหม่เพียงใบเดียว แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งสาดส่องรำไร รถยนต์สีแดงเล็ดหลอหุสสีล่อคันหนึ่งแล่นเข้ามาในลานกว้างของวัดก่อนจะหยุดตัวลง

ผู้ชายวัยหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตขาวสวมกางเกงทรงสูงสีน้ำตาลหม่นตัดผมเกรียนกั้วลงมาจากที่นั่งตำแหน่งคนขับ ขาเรียวภายใต้กางเกงทรงยาวตรงดิ่งไปยังเบาะหลังของตัวรถ เพื่อเปิดประตูให้แก่ใครอีกคนพร้อมทั้งค้อมหัวลงเล็กน้อย

แสงรวีลอบมองชายสูงวัยคนที่เพิ่งปรากฏตัวขึ้น อีกฝ่ายสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสีเข้มเข้าคู่กับกางเกงผ้าเนื้อดีสีเดียวกัน มองเผิน ๆ คงจะอายุอานามใกล้เคียงกับหลวงลุงจันทร์หรืออาจมากกว่า เพียงแต่การแต่งตัวของผู้นั้นช่างโก้หรูภูมิฐานสมกับยานพาหนะที่อีกฝ่ายโดยสารมาเสียเหลือเกิน

คนรวี...

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะโยม”

คำทักทายของจันทร์ทำให้เด็กหนุ่มกลับมาได้สติ มือเล็กรีบประนมก้มศีรษะลงไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ตามมารยาทที่พึงกระทำด้วยท่าทีนอบน้อม

พฤทธิ์ สิทธิกรกัลป์ ในวัย ๖๙ ปี ชะงักไปเล็กน้อยตอนได้เห็นใบหน้าของคนตัวเล็กที่ยืนอยู่เคียงข้างกายของเพื่อนเก่า...รูปร่างหน้าตาผิวพรรณของคนตรงหน้าออกไปทางขาวเหลืองเสียมากกว่าขาวซีด ใบหน้านวลเนียนของเด็กหนุ่มดูผุดผ่อง หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ขนคิ้วดำดำเป็นทรงรับกับสีผม ทว่า...มันช่างตัดกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนยามต้องแสงของพระอาทิตย์

“แสงรวี นี่โยมพฤทธิ์ สิทธิกรกัลป์ เป็นเพื่อนเก่าของหลวงลุง”

“สวัสดีครับ” เอ่ยเสียงนุ่มในจังหวะที่ช้อนดวงตากลม ๆ มองตรงไปยังพฤทธิ์ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมีแววตื่น ๆ ระคนตระหนกแฝงอยู่ มองดูแล้วคล้ายกับกระต่ายป่าตัวขาวที่กำลังจะถูกต้อนจับใส่กรง

น่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน...

แสงรวีก็ม่น้ำลงเล็กน้อยด้วยความรู้สึกประหม่า การรำลึจากันไม่ได้อารมณ์ขยี้ดเยื่ออย่างที่ใจคิด สิบนาทีเท่านั้นกับการ

ทำความรู้จักพูดคุย คำสั่งสุดท้ายจากหลวงลุงจันทร์คือประโยคที่คนเป็นหลานทำได้แค่ขานรับ

“เชื่อฟังโยมพฤษดิ์ อย่าดื้ออย่าชน หากอยากคุยกับหลวงลุงก็ขอคุณเขาโทรศัพท์มา”

“จ๊ะ หลวงลุงอย่าลืมทานยาตามที่หมอสั่งนะจ๊ะ”

เด็กหนุ่มทิ้งท้ายไว้แค่นั้นก่อนจะถูกผู้เป็นลุงสั่งให้ไปนั่งรอบบนรถ จันทกรและพฤษดิ์พูดคุยกันอยู่เกือบสิบนาที ก่อนที่คนเป็นเจ้าของรถจะกลับขึ้นมานั่งเคียงข้างที่เบาะหลัง

รถยนต์สีแดงเล็ดลอดหมู่ถูกขับเคลื่อนออกจากลานวัดไปด้วยความเร็วปกติ แสงวรีเอี้ยวตัวกลับไปมองหลวงลุงของตนเองอีกครั้งผ่านทางกระจกหลังรถ ทอดสายตามองค้างอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน จวบจนซุ่มประตูดหายลับตาไปถึงได้หันกลับมา

“...” แสงวรีหันกลับมา นั่งก้มหน้าความรู้สึกในเวลานี้ทั้งใจหายและไม่คุ้นชินถึงได้แนบลำตัวกับบานประตูรถเมื่อเห็นว่าใครอีกคนนั่งมองกันอยู่ก่อนแล้ว ในใจของเด็กหนุ่มผุดความคิดหนึ่งขึ้น... อันที่จริงเขาควรจะไปนั่งเบาะหน้าเสียมากกว่ามาอยู่ตรงนี้ใช่หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าเขากำลังทำเรื่องเสียมารยาทกับผู้ใหญ่อยู่หรือใช่ไหม

...

“กลัวฉันหรือ” ชายสูงวัยเอ่ยถามด้วยเสียงทุ้มหนักแน่น น้ำเสียงที่ได้ยินผนวกกับแววตาของคนอายุมากกว่าเต็มไปด้วยความเอื้อเอ็นดู ส่งผลให้ไหล่ที่เกร็งแข็งของเด็กหนุ่มมีท่าที่ผ่อนคลายลง

“รวี เอ่อ...ผม...”

“แทนตัวเองว่ารวีเกิด เหมือนเวลาที่เธอพูดกับจันทร์...ฉันหมายถึงหลวงลุงของเธอ”

“ครับ รวีไม่ได้กลัว”

ผู้ชายคนนี้ได้ทำให้เขารู้สึกกลัว พฤษดิ์เป็นชายสูงวัยหน้าตาใจดี เครื่องหน้าของคนมีอายุบ่งบอกได้ดีว่าในสมัยหนุ่มคงเป็น

บุคคลที่หล่อเหลาเอาการ...บางทีอาจจะเคยเป็นตัวเต็งหนุ่มหล่อใน
พระนคร

“ปิ่นอายุเท่าไรแล้ว”

“สิบเก้าปีครับ”

“อ้อ ห่างกับหลานชายฉันอยู่มากโข”

“...?”

“ฉันหมายถึง พระเพลิง...หากมีโอกาสคงจักได้พบหน้า เธอ
ไปอยู่กับฉัน อย่าได้กังวล ฉันจะดูแลเธออย่างดีที่สุด”

“ครับ” เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอะไรถึงทำได้เพียงขานรับด้วย
ถ้อยสุภาพ

พฤติกรรมที่ยัมกับการประหยัดคำพูดของเด็กหนุ่ม คนเกิดก่อน
หลายสิบปีตัดสินใจตอบทสนทนาด้วยหัวข้อที่คิดว่าจะสามารถทำให้
คนในวัยนี้หันมาให้ความสนใจและพูดคุยกับตน

“อยากเรียนหนังสือไหม หลวงลุงของเธอบอกว่าเธออยาก
เรียน”

เป็นไปตามที่คาดคิดใบหน้าค่อนข้างไปทางหวานละมุนริบผิน
กลับมาหากัน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอแสง แต่เพียงชั่วพริบตาเดียว
อีกฝ่ายก็หลบวูบไป

“รวิไม่มีเงิน” ไม่ขยายความต่อว่าอยากเรียนหรือไม่ แสงรวิ
เหม่อมองออกไปยังถนนลูกรังข้างทางอีกครั้ง ทอดสายตาไปมอง
ทุ่งหญ้าข้างทางด้วยความรู้สึกหลากหลาย

“ถ้ากังวลเรื่องค่าใช้จ่ายฉันจะออกให้ ทั้งค่าเรียนและค่ารักษา
พยาบาลของจันทร์ แบบนี้ดีไหม”

ข้อเสนอที่ได้ฟังทำให้เด็กหนุ่มตาโต เขาไม่คาดคิดว่าอะไรๆ
จะง่ายดายถึงเพียงนี้ ไม่คิดว่าพฤติกรรมจะรู้ด้วยซ้ำว่าหลวงลุงป่วย

“ແກ່กับอะไรนั้นหรือครับ”

“ไม่ต้องແก่หรอก ปีปีหนึ่งฉันอุปการะเด็กและให้ทุนการ
ศึกษาไม่รู้ตั้งเท่าไร เธอเพียงแค่นำน้ำใจจากฉัน ส่วนเรื่องจันทร์...

ฉันเต็มใจช่วยเขาอยู่แล้ว เพียงแต่คิดว่าเขาคงไม่ยอมรับน้ำใจฉัน
ง่าย ๆ”

“...”

“หลวงลุงของเธอติดนิสัยขี้เกรงใจมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าบอกว่า
เธอมาช่วยทำงานแล้วฉันให้เงินเดือน แบบนี้คงดีกว่าเอาเงินยื่น
ไปช่วยเขาโดยตรง”

แสงรวีเห็นด้วยกับคำพูดของพฤทธิ์ทุกประการ ดูเหมือนว่า
อีกฝ่ายจะรู้จักนิสัยใจคอหลวงลุงจันทร์ดีไม่ต่างจากเขาเท่าไรนัก

“ขอบพระคุณครับ คุณพฤทธิ์”

สองมือประนมก้มลงไหว้ผู้มีพระคุณอีกครั้ง แสงรวียอมรับว่า
เขาไม่ใช่เด็กที่ซื่อตรงอะไรถึงขนาดนั้น ความเกรงอกเกรงใจใช่ว่าจะ
มีล้นหลาม เพราะ*ความเป็นคนใน*ตัวยังคงมีอยู่มากโข อะไรก็ตาม
ที่พอจะทำให้ชีวิตของตนเองและหลวงลุงดีขึ้นได้ แน่นอนว่าเขาจะ
ต้องเลือกเส้นทางนั้นโดยไม่คิดลังเล

หากการไปอยู่พระนครกับ พฤทธิ์ สิทธิกรกัลป์ จะทำให้ชีวิต
ของไอ้เด็กวัดคนนี้น่าขึ้น แสงรวีก็ขอให้มันสุขสว่างเหมือนดังชื่อ
ของตน....

คดีหาสน์สิทธิกรกัลป์

คดีหาสน์สิทธิกรกัลป์ มีพื้นที่รวมบริเวณโดยรอบเป็นจำนวนมากกว่าสี่ไร่ จากประตูรั้วไปรंगบ้านใหญ่มาจนถึงตัวบ้านมีพุ่มไม้เขียวขจีขนาดเล็กประดับประดาตลอดสองข้างทาง อาคารใหญ่สี่เหลี่ยมอ่อนทรงไทยประยุกต์สูงสองชั้นตั้งเด่นตระหง่าน ฝั่งซ้ายมีโถงยื่นออกมาเป็นรูปทรงแปดเหลี่ยมเลียนแบบพระที่นั่งวิมานเมฆ

ด้านล่างของตัวอาคารสน์รับเอาวัฒนธรรมการตกแต่งภายนอกแบบตะวันตกเข้ามา เหนือขึ้นไปด้านบนตรงหลังคาเรือนเป็นสถาปัตยกรรมทรงมะนิลาเพื่อกองไว้ซึ่งความเป็นไทย ส่งให้ภาพลักษณ์ของคดีหาสน์หลังนี้สวยงามน่ามอง...

ภายในห้องรับรองแขก **พชร สิทธิกรกัลป์** ลูกชายเพียงคนเดียวของพฤทธิ์กำลังนั่งฟังพิมพ์พิลา ภรรยาของตัวเองปรึกษาหารือกับชินแสหลี่ ผู้ที่เจ้าตัวนับถือและเลื่อมใสในการดูดวงมาตั้งแต่สมัยหนุ่มสาวด้วยสายตาสงบนิ่ง

“เรื่องอื่นๆ ปีนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณนายมากหรอก คุณนายถามเรื่องที่ยากรู้มาเถอะ” หมอดูดวงเชื้อสายจีนกล่าวขึ้นราวกับ

สามารถอ่านใจของคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าได้อย่างแตกฉาน แก้วชา
ใบน้อยถูกยกขึ้นจิบ ก่อนที่คุณผู้หญิงเพียงคนเดียวของบ้านหลังนี้จะ
เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมอ่อนใจ

“อย่างที่ซินแสหลี่รู้...คำถามเดิมนั้นแหละค่ะ ตาเพลิงจะ
ได้ถูกขับกลับไทยเมื่อไหร่หรือคะ” นี่เป็นคำถามประจำตัวของ
พิมพ์ิลามาเกือบสามปีแล้ว ตั้งแต่ พระเพลิง สิทธิกรกลับ ลูกชาย
หัวแก้วหัวแหวนของเธอเรียนจบ กระทั่งปีนี้เข้าสู่ช่วงอายุ ๒๕ ปี
บริบูรณ์ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะมีกำหนดเดินทางกลับมาจากประเทศ
อเมริกา

“...”

นานนับนาปีที่ชายผมขาวในชุดเสื้อคอจีนตรงหน้าเงิบไป
ราวกับว่าอีกฝ่ายกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก สถานการณ์ตรงหน้า
ส่งผลให้พิมพ์ิลาเป็นกังวลตามไปด้วย...เธอกำลังเลื้อยเกินกว่าคำตอบ
ที่ได้รับจะเป็นเหมือนอย่างทุกครั้งที่ผ่านมา

‘รอก่อน ยังไม่ถึงเวลา’ เป็นคำที่ซินแสหลี่พูดอยู่บ่อยครั้งจน
หญิงวัยกลางคนจำได้ขึ้นใจ

พชรเอื้อมมือมาวางลงบนหัวไหล่บอบบางของคูชีวิตพลาง
ลูบได้แผ่วเบา หวังให้เจ้าของร่างกายลดความตึงเครียดลง

“อีกไม่นานหรอก คุณนายจะเป็นคนเรียกเขากลับมา”

“ซินแสหมายถึง...ถึงเวลาแล้วอย่างนั้นหรือคะ” คนเป็น
มารดาตาโตยิ่งกว่าครึ่งไหน เหตุเพราะคราวนี้คำตอบของหมอดูนั้น
แตกต่างออกไปจากทุกครั้งที่ผ่านๆ มา ซินแสหลี่ไม่ได้บอกให้เธอ
รั้งรออีกต่อไปแล้ว

“ถึงเวลาของพวกเขาแล้ว”

“เขาจะอยู่ที่นั่นไปตลอดเลยใช่ไหมคะ จะไม่กลับไปอเมริกาแล้ว
ใช่ไหมเปล่า”

อารมณ์ตื่นเต้นทำให้ทั้งพิมพ์ิลาและพชรไม่ได้ละใจในสรรพ-
นามที่มีความหมายมากกว่าหนึ่งของซินแสหลี่

“เขาจะอยู่ที่นี้ได้นานแค่ไหน มันขึ้นอยู่กับคู่ครอง”

“คะ...คู่ครอง อย่างนั้นหรือคะ?”

คำว่าคู่ครองจากปากของหมอคูที่ไม่เคยทำนายทายทักอะไร ผิดพลาดทำให้พิมพิลาเกิดอาการคล้ายคนถูกค้อนขนาดใหญ่ทุบเข้า ที่กลางศีรษะ เรืองนงเกินกว่าจะจับต้นชนปลาย พชร สติทริกรกลับ ที่นั่งอยู่เคียงข้างจึงต้องเอ่ยปากถามแทน

“หมายความว่าตาเพลิงจะพาคนรักกลับมาจากเมืองนอก อย่างนั้นหรือครับ”

“คูเขาอยู่ที่นี้” คำว่า ‘อยู่ที่นี้’ ของชินแสหลิไม่ได้รับชุดเจนว่า คูของพระเพลิงจะอยู่ที่ไหนกันแน่ ระหว่างที่ประเทศไทยกับที่บ้าน... หลังนี้ แก้วซาร้อนในมือของชายเชื้อสายจีนถูกยกขึ้นจิบอีกครั้ง คน มีญาณพิเศษเพียงแค่นั่งเงียบ คอยฟังผู้หญิงตรงหน้าคิดวิเคราะห์ ไปต่าง ๆ นานา

“ลูกเต้าเหล่าใครกัน ตาเพลิงไปอยู่เมืองนอกเมืองนาเสีย นานนม คนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันที่นี่ไม่มีใครที่ติดจู้จี้แล้วสนิท ชิดเชือกกับตาเพลิงเลย หรือคุณพ่มีชื่อใครในใจที่พอจะนึกออกบ้าง ไหมคะ”

“หนูรินลดา?” พชรพึมพำชื่อหญิงสาวที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียง ที่สุด จำได้ว่าอีกฝ่ายมักชอบทำขนมมาให้ลูกชายตนบ่อยๆ ตอนที่ พระเพลิงยังเรียนอยู่ที่นี้ แต่นั่นมันก็ผ่านมาหลายปีมากแล้ว

“เป็นรินลดาหรือเปล่าคะ ชินแสหลิ?” หญิงวัยกลางคนเอ่ยถาม ด้วยความแปลกใจ เพราะเอาเข้าจริงด้วยนิสัยของมารดา พิมพิลา มักสังเกตลูกชายตนอยู่เสมอ พระเพลิงไม่ได้มีท่าทีว่าจะสนใจรินลดา เลยแม้แต่น้อย ทั้งที่ความจริงเธอเป็นหญิงสาวที่พร้อมสรรพ ทั้ง หน้าตาแลชาติตระกูล

ไร้ซึ่งคำตอบจากชินแสหลิ พิมพิลาขมวดคิ้วผินใบหน้าดังาม ไปทางคนรัก เวลานี้เธอคิดไม่ออกว่าใครกันที่จะได้ครองตำแหน่ง... สะใภ้ของสติทริกรกลับ

“ถ้าไม่ใช่หนูรินลดาแล้วจะเป็นใครที่ไหนได้อีกละคะ ดิฉันนี่ก็ไม่ออกเลยจริง ๆ ว่าจะเป็นการทายาทตระกูลไหน ชินแสพอจะบอกดิฉันได้ไหมคะว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย”

พิมพิลาเจาะจงเรื่องเพศเหตุเพราะเธอจำได้ว่าเมื่อสองสัปดาห์ก่อนลูกชายของเพื่อนเธอคนหนึ่งเพิ่งตบแต่งกับลูกชายของท่านเจ้าสัวเกริกพลไป สมัยนี้รสนิยมเรื่องความรักนั้นเปิดกว้าง เธอเองก็เป็นคนหนึ่งที่มีมองว่าความรักเป็นสิ่งสวยงาม ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร ถ้ามิใช่การผิดลูกผิดเมียย่อมเป็นเรื่องดีทั้งนั้น

“ฉันพูดถึงคนตระกูลใหญ่โตหรือเปล่าคุณนาย”

“ชินแสหมายความว่าอย่างไรคะ”

เกิดความเจ็บปวดคลุ้มไปรอบบริเวณ สายลมเอื่อย ๆ พัดผ่านจากบานหน้าต่างเข้ามากระทบผิว ชินแสเหลือลี้ลี้มบาง ๆ ก่อนคำทำนายสำคัญจะถูกเอื้อนเอ่ยออกมา

“คู่ของเขาไม่ใช่สตรีเพศ คุณค่าของความรักไม่ได้ขึ้นอยู่กับชาติตระกูลหรือว่าเพศสภาพ คุณนายลองมองหาจากคนใกล้ตัวเสียก่อนเถิด จงเชื่อในสัญชาตญาณ”

“เชื่อในสัญชาตญาณอย่างนั้นหรือคะ...”

“ใช่ ปีนี้ลูกชายคุณนายอายุยี่สิบห้าปี ล่วงเลยเข้าสู่วัยเบญจเพส...หากไม่มีงานมงคลใหญ่เกิดขึ้นในบ้าน เขาจะประสบเคราะห์กรรมหนัก ชะตาชีวิตจะพลิกผันกลายเป็นคนไร้คู่เคียง และต้องอยู่โดดเดี่ยวไปตลอดชีวิต”

คำทำนายจากชินแสทำให้ผู้เป็นบิดามารดาถึงกับเกิดอาการรอกสันขวัญแขวน พิมพิลาน้ำซัด พชรเองก็วิตกกังวลกับสิ่งที่ได้ยินไม่ต่างกัน

“คะ...คำทำนายกว้างแบบนี้ดิฉันจะทราบได้อย่างไรคะชินแสว่าคนไหนคือคู่ครองตัวจริงของตาเพลิง แล้วถ้าดิฉันหาเขาไม่เจอ ชินแสพอจะมีทางช่วยปิดเป่าเคราะห์หนักให้กลายเป็นเบาได้หรือไม่คะ”

“คุณนาย...หมอดูนะมีหน้าที่ทำนายอนาคตแต่มีอาจเปลี่ยนชะตาชีวิตของใคร สิ่งเดียวที่จะเปลี่ยนชะตาได้คือผลของการกระทำที่เจ้าของชีวิตเป็นคนกำหนด”

“...”

“เออละ อย่าเพิ่งดีใจดีพวยเลยฟังที่ฉันกำลังจะพูดก่อนเกิดคู่ครองของลูกชายคุณนายคนนี้เขาจะมีอายุตกดวงเลขเก้า มีโชคคนพื้นเพในเมืองกรุง”

“ไม่ใช่คนเมืองกรุง? แบบนี้ดีฉันไม่ต้องพลิกแผ่นดินหาเลยหรือคะ” หญิงวัยกลางคนมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างไม่คิดปิดบัง ส่วนชินแสหลังยังคงมีใบหน้าสงบราบเรียบไม่เปลี่ยนแปลง

“คุณนายจะไม่ต้องเสียเวลาตามหาเขา ฉันบอกได้เพียงเท่านี้”

ประโยคคำพูดจบลงในตอนหนึ่งที่หนึ่งในสาวรับใช้ก้าวเข้ามายังห้องรับแขกเพื่อรายงานให้ผู้เป็นนายทราบว่า พลฤทธิ์ สิทธิกรกลับไปได้เดินทางกลับมาถึงเรือนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...

“หมดเวลาของฉันแล้วคุณผู้ชายคุณผู้หญิง ไว้คราวหน้าพวกเรา...มาพบกันใหม่”

แสงรวีกะพริบตาเปรียบกับครุฑหลังใหญ่ตรงหน้า เนื้อที่ทั้งหมดและสิ่งปลูกสร้างที่เห็นตรงหน้าดูกว้างใหญ่เกินกว่าจะเป็นแค่บ้านคนธรรมดาทั่วไป ความโอ่อ่าหรูหราทำให้เด็กหนุ่มตัวขาวลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ

ระหว่างการเดินทางมาจากอยุธยาจบจนกระทั่งเข้าเขตกรุงเทพฯ แสงรวีหลับ...เขาหลับงมมาตลอดทางเหตุเพราะความสะดวกสบายของเบาะที่นั่งและความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ทว่าเวลานี้กลับตื่นเต็มตาเพียงแค่นี้ได้เห็นที่อยู่อาศัยแห่งใหม่...

รู้หรือกว่าไม่ได้เข้ามานั่ง ๆ นอน ๆ เป็นลูกคุณหนู แต่บ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้ อย่างไรก็ตามห้องนอนของคนงานก็คงไม่มีทางเล็กไป

กว่าเรือนไม้เก่าของวัดที่เขาเคยพำนักพักอาศัยอยู่เป็นแน่แท้

“พชรกับพิมไม่อยู่หรือเคยหอม”

“ด้านในคะท่าน กำลังสนทนากับชินแสหลี่” เจ้าของชื่อซึ่งเป็นคนงานที่อาวุโสที่สุดเอ่ยตอบออกมา ท่าทางของหญิงมีอายุคนนี้ทั้งสุขภาพทั้งสักรวม ทำเอาเด็กใหม่อย่างแสงรวีเริ่มทำตัวไม่ถูกขึ้นมาจริงๆ เสียแล้ว

“ชินแสหลี่?...ไปกันเถอะแสงรวี เราเข้าไปด้านในกัน ฉันจะพาเธอไปรู้จักกับคนอื่น ๆ”

“ครับ” คนมาใหม่เพียงแค่มองรับ มือเรียวยกขึ้นกระชับสายกระเป๋าทันทีพาดอยู่บนบ่า ก่อนจะออกเดินตามหลังของผู้เป็นเจ้าของบ้านไป

แสงรวีแทบอ้าปากค้างกับภาพที่ได้เห็นตรงหน้า ด้านนอกตัวเรือนว่าสวยแล้ว ด้านในก็งดงามไม่แพ้กัน เครื่องเรือนข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ถูกเลือกสรรมาอย่างประณีต แม้แต่กรอบวงกบบานประตูลายไทยยังดูวิจิตรสวยงาม บ่งบอกรสนิยมของเจ้าของบ้านได้ว่านอกจากจะฉลาดเลือกและพิถีพิถันยังเป็นบุคคลที่มีเงินถุงเงินถึงอีกด้วย เอาเข้าจริงแล้วสำหรับแสงรวี อาคารใหญ่โตหลังนี้ไม่ควรเรียกว่าบ้านเลยด้วยซ้ำ ควรใช้คำว่าคฤหาสน์หรือวัง...จะเหมาะสมเสียมากกว่า

“คุณพฤทธิ์”

“ชินแสหลี่” คำทักทายสั้น ๆ เกิดขึ้นในตอนที่พักพิวพักคนอายุน้อยเดินมาถึงหน้าห้องรับรองแขก เป็นจังหวะเดียวกับที่คนด้านในก้าวเท้าออกมาแบบพอดีพอดี

แสงรวียกมือขึ้นกระพุ่มไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสามคน สองในสามรับไหว้ตามปกติ มีเพียงชายผมขาวที่สวมใส่เสื้อคอจีนเท่านั้นที่มองมาทางเขาด้วยสายตาที่ยากจะอธิบาย

“สบายดีนะครับคุณพฤทธิ์”

“ดีครับ ชินแส”

“ปีนี้อายุหกสิบเก้าแล้ว ยังดูหล่อเหมือนสมัยหนุ่ม ๆ เลยนะ ครับ”

คำชมมิได้ฟังดูเกินจริงแต่อย่างใด ทว่าเป็นอีกครั้งที่แสงรวี นึกตกใจ พุทธิ์อายุห่างกับหลวงลุงจันทร์อยู่ถึงสี่ปี ทว่าคนตรงหน้า ยิ่งกระชับกระเฉงคล้ายผู้ใหญ่วัยกลางคนมากกว่าชายสูงวัย

“ชินแสงชมเกินไปแล้ว แล้วนี้จะกลับแล้วหรือ ฉันจะได้ให้ คนรถขับไปส่ง”

“ขอบคุณมากครับคุณพุทธิ์ ผมกำลังจะกลับพอดี อย่างไรก็ตาม ขอตัวก่อน รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยนะครับ...แล้วพบกัน”

แสงรวีไม่รู้ว่าตนรู้สึกไปเองหรือเปล่ากับสายตาของคนที พุทธิ์เรียกว่าชินแสงหลี่ ประโยคทำนองนั้นอีกฝ่ายเบนสายตาตามาสบกับ เขาราวกับต้องการจะสื่อสารอะไรบางอย่าง...อะไรบางอย่างที่แสงรวี ไม่อาจเข้าใจความหมาย

มันน่าแปลก...แปลกมาก ๆ

“พชร พิม นี่คือนี่ แสงรวีหลานของจันทร์ คนที่ฉันบอกว่า จะพามาอยู่ที่นี่”

เวลานี้ภายในห้องรับแขกของคฤหาสน์สิทธิกรกลับเหลือเพียง ผู้ใหญ่ทั้งสามคน เด็กหนุ่มนั่งเฝ้าบรรพมือประสานอยู่บนตัก มิใช่ เพราะความสำรวม แต่เวลานี้แสงรวีไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

“สวัสดิ์ครับ”

คำทักทายของเด็กหนุ่มถูกตอบกลับด้วยการรับไหว้ พิมพิลา ไม่ได้กล่าวอะไรมากมายนัก เหตุเพราะเธอยังคงวิตกกังวลกับคำทำนาย ของชินแสงหลี่ไม่ยอมเลิกรา

“สวัสดิ์รี...หลวงพี่จันทร์สบายดีไหมครับคุณพ่อ ผมไม่ได้ เจอนานมากแล้ว” พชรทักทายคนมาใหม่แล้วหันมาถามกับผู้เป็น พ่อ

พุทธิ์เงยไปนาน ครู่หนึ่งคล้ายว่าจะมีรอยยิ้มบาง ๆ เกิดขึ้น บนใบหน้าก่อนจะเลื่อนรางจางหายไป

“สุขภาพไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก ถึงได้ยอมติดต่อมา”

“ผมมีเพื่อนเป็นหมอเก่งๆ อยู่หลายคน หากคุณพออยากให้ช่วยเหลืออะไรผมจะจัดการ...”

“ยังก่อนพร เรื่องสำคัญที่สุดในตอนนี้คือเรื่องของรวิ”

เจ้าของช็อกกลับมานั่งตัวเกร็งอีกครั้ง แสงรวิรู้สึกเหมือนตัวเองมาอยู่ผิดที่ผิดทาง มันค่อนข้างจะปรับตัวยากกับคนที่เพิ่งพบเจอกันครั้งแรก

“เดี๋ยวเรื่องห้องหับพินให้เด็กจัดการให้นะคะคุณพ่อ ชั้นสองยังมีห้องเหลืออยู่มาก”

“เอ่อ...คือ...”

“มีอะไรหรือรวิ” พฤทธิ์สังเกตเห็นอาการของคนอายุน้อยกว่าจึงเอ่ยปากถามขึ้น

เด็กหนุ่มสบตากับผู้ใหญ่ทั้งสามคน ก่อนจะเอื้อมเอ่ยความต้องการของตัวเองเสียงแผ่ว

“ถ้าจะกรุณา...ให้รวิพักรวมกับพี่ๆ คนอื่นๆ ในบ้านจะได้ไหมครับ ขอให้รวิได้เป็นคนงานคนหนึ่งในบ้านหลังนี้จะดีกว่า พวกติดตามตรง...หากให้เป็นผู้รับอยู่ฝ่ายเดียว รวิไม่สบายใจ ถือเสียว่าให้รวิได้ทำงานแลกกันแบบนี้จะได้หรือไม่ครับ”

ประโยคที่ขอร้องของเด็กหนุ่มยิ่งตอกย้ำความคิดในใจของพฤทธิ์ แสงรวิช่างซึ้งใจ ไม่ต่างอะไรกับจันทร์ทศพลญาณ ส่ายเล็ดเดียวกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“ครับ” คนอายุน้อยที่สุดในวงสนทนายืนยันคำเดิม แสงรวิค่อนข้างคิดหนัก แม้ว่ามันที่จิตใจเขาจะเฝ้ามองความสบาย แต่ถ้าจะให้มาติดทนสมอผู้มีพระคุณ...นอนร่วมเรือน เขาคิดว่ามันคงไม่ใช่เรื่องที่เหมาะที่ควรเท่าไรนัก

“เอาเถิด ฉันไม่ขัดศรัทธาของเธอหรอก ขาดเหลืออะไรก็ให้มาบอกฉันก็แล้วกัน” เจ้าของคฤหาสน์ตัวจริงกล่าวอย่างใจดี พาให้

คนคิดไปไกลจนเกิดความกังวลขึ้นในตอนแรกเผยรอยยิ้มออกมาได้บ้าง

“ขอบพระคุณครับคุณพฤทธิ์” คนตัวเล็กพรูฬมหายใจ อย่างน้อย ๆ สภาพแวดล้อมของผู้คนที่นี้ก็จะห้อมล้อมไปด้วยบุคคลที่เต็มใจต้อนรับเขาอย่างแท้จริง...เห็นทีการอยู่อาศัยที่นี่คงจักไม่ยากนัก

สัปดาห์แรกกับการย้ายมาพำนักอาศัยในที่อยู่ใหม่ แสงรวี
ค่อนข้างปรับตัวกับผู้คนในบ้านได้อย่างรวดเร็ว เขาไม่มีปัญหาอะไรกับการที่จะต้องมาพักอยู่ที่เรือนหลังเล็ก ที่นี้สะดวกสบายกว่าตอนที่เขาอยู่อยุธยามากโข

ตั้งแต่การที่คนงานเกือบทุกคนมีห้องพักแยกกันในเรือนหลังนี้ แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้จะไม่ได้หรูหรา หรือมีห้องกว้างขวางเทียบชั้นกับห้องในคฤหาสน์หลังใหญ่ แต่เท่านี้มันก็เพียงพอแล้วสำหรับคนที่ไม่เคยมีอะไรเป็นของตัวเองมาตลอดทั้งชีวิต

“วันนี้มีอะไรให้วีช่วยหรือเปล่าจะป่าหอมเตย” เด็กหนุ่มขยับเข้าไปหาหัวหน้าคนงาน ผู้อาวุโสที่มีอำนาจการตัดสินใจมากที่สุด ในเรือนหลังน้อย แสงรวีจำเธอได้จากวันแรกที่เดินทางมาถึง เธอคือสาวรับใช้คนที่พฤทธิ์คุยด้วย

“งานตรงนี้ไม่มีอะไรมากหรอกวี หากอยากช่วย ป่าวานไปเก็บดอกมะลิมาเตรียมลอยน้ำจะดีกว่า คุณ ๆ เขาชอบทาน”

“ได้จ้ะ รวีจัดการให้เอง” เด็กหนุ่มยิ้มก่อนจะคว้าตะกร้าสานที่วางอยู่ใกล้ ๆ ขึ้นมาถือ ขาเรียวก้าวออกจากเรือนหลังเล็ก ตั้งใจว่าจะลัดเลาะไปตามทางเดินทอดยาว ทว่าเสียงของใครบางคนกลับเรียกรั้งให้ต้องหยุดชะงัก

“ประจบเก่งดีนี่ ฉันคงต้องครูปักลักจำไปใช้บ้าง”

หากจะบอกว่าการมาอยู่ที่นี่มันราบรื่นไปเสียทุกอย่างคงจะไม่ใช่ความจริงที่ถูกต้องนัก แสงรวีถูกพูดซ้อน เด็กหนุ่มตัวผอม

ผิวขาวเหลืองที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันเขม่นอย่างไร้ที่มาที่ไป
แต่จะว่าไม่มีที่มาที่ไปก็ไม่เชิงหรอก เท่าที่ทราบมาจากคนอื่น
พูดซ้อนเป็นหลานของหอมเตย และห้องที่เขาเข้าไปอยู่นั้น เดิมที
มันเป็นของอีกฝ่าย...

“แกรู้บ้างไหม ห้องที่แกเข้าไปอยู่มันเป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดของ
เรือนหลังเล็ก” เมื่อเห็นว่าแสงรวีนิ่งเงียบ เด็กหนุ่มที่อายุไล่เลี่ยกัน
จึงเปิดฉากหาเรื่องต่อความขื่นมาทันที

“...”

“ฉันถูกสั่งย้ายห้องไปอยู่ในห้องที่เล็กกว่าเดิม มันก็เพราะแก
รู้บ้างไหมว่าแกทำคนอื่นเขาเดือดร้อน!”

“ไม่ใช่หน้าที่ของฉันที่จะต้องรู้” คนตัวขาวเอ่ยเสียงเรียบ นับ
เป็นคำแรกเลยละมั้งที่แสงรวีเอ่ยตอบได้ อันที่จริงหากอีกฝ่ายมาพูด
คุยกันดี ๆ แสงรวีคงรู้สึกผิดอยู่ไม่น้อยที่การมาของเขาพลอยทำให้
คนอื่นต้องลำบากไปด้วย แต่เพราะพูดซ้อนไม่ได้มาในรูปแบบมิตร
อีกฝ่ายแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่ชอบขึ้นหน้ากัน ดังนั้นแสงรวีจึงไม่คิด
จะรักษาน้ำใจของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ตามคติในชีวิตของตัวเองที่
เคยตั้งไว้...

ใครดีมาไรรู้คนนี้จะดีตอบ แต่หากใครร้ายใส่ละก็ แสงรวีจะ
เอาคืนให้ลืมไม่ลงเลยคอยดู

“ที่อยู่อย่าไม่มีคนสั่งคนสอนหรือว่าเวลาทำคนอื่นเขาเดือดร้อน
จะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร”

“ฉันว่าคนที่นี้เขาคงจะสอนสั่งมาดีอยู่แล้ว แต่ท่าทางนาย
คงจะไม่ได้ทำอะไรมาเลย” แสงรวีเลี้ยงที่จะตอบคำถามชวนทะเลาะ
ด้วยการสวนคำพูดประเภทเดียวกันกลับไปแทน

“เอ๊ะ ไอร์วี่!”

“อะไร ไอร์พูดซ้อน!” แรงแมาแรงกลับเป็นสองเท่า แสงรวีไม่คิด
อ่อนข้อให้คนที่เข้ามาล้ำเส้นกัน ใบหน้าหวานเขิดขึ้นสู้สายตาทออย่าง
ไม่คิดหลบ ทำเอาพูดซ้อนได้แต่เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันในใจ

“หยิ่งคอต้งไปเถอะ แก้มันก็คนใช้เหมือนกันนั่นแหละวะ”
 “รู้ตำแหน่งหน้าที่ดีแล้วจะมายืนไร้ประโยชน์อยู่ตรงนี้ทำไมล่ะ”
 “มึง!...”

“หากอยากจะย้ายกลับมาอยู่ที่ห้องเดิม เชิญไปเรียนบอกกับ
 คุณพทธีเอานู่น ไม่ใช่มายืนหาเรื่องคนอื่นอยู่แบบนี้”

คำบอกของแสงรวียิ่งทำให้พุดซ้อนเกลียดชังคนตรงหน้าเพิ่ม
 ขึ้นเป็นทวีคูณ ในสายตาของเด็กหนุ่มเขารู้สึกว่าแสงรวีนั้นเป็น
 ประเภทบุคคลสร้างภาพ ใ้ที่ทำได้อ่อนน้อมต่อหน้าผู้หลักผู้ใหญ่
 ช่างเป็นความลวงโลกจอมปลอมผิดกับคนที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาใน
 เวลานี้สิ้นดี

“ฝากไว้ก่อนเถอะมึง!” พุดซ้อนชี้หน้าคู่อริด้วยแววตาเกลียด
 ชัง จากตอนแรกแค่แหย่ในเวลานี้ขอใช้นิยามคำว่าเกลียดเข้าได้เลย
 น่าจะเหมาะสมที่สุด

แสงรวีลอบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เขาไม่สนใจหรอกว่า
 ใครจะชอบหรือไม่ชอบชี้หน้ากัน บนโลกนี้มีคนตั้งมากมายเท่าไร
 หากจะให้ทุกคนมารักมาชอบพอทั้งหมดคงจะเป็นไปไม่ได้...

ร่างเล็กปิดความฟุ้งซ่านให้หลุดลอยไป กระชับตะกร้าสานใน
 มือแน่นขึ้นเล็กน้อย ก่อนขารีบจะออกเดินไปข้างหน้าอีกครั้ง
 มีจุดหมายปลายทางคือสวนดอกไม้ฝั่งซ้ายของตัวคฤหาสน์...

บนอาคารชั้นสองที่ห้องรับรองปีกซ้ายติดกับสวนไม้ดอก
 ไม่ประดับ พทธีทอดสายตามองวิวเบื้องล่าง ในขณะที่เงาหูก
 จับใจความเรื่องที่ลูกชายกับลูกสะใ้คุยกันได้ว่าชินแสหลั้ทำนายว่า
 พระเพลิงหลานชายของเขาจะกลับมาไทยเพราะเรื่องของคู่ครอง
 ‘คู่ของเขาไม่ใช่สตรีเพศ คุณค่าของความรักไม่ได้ขึ้นอยู่กับชาติ
 ตระกูลหรือเพศสภาพ คุณนายลองมองหาจากคนใกล้ตัวเสียก่อนเกิด
 จงเชื่อในสัญชาตญาณ’

คำทำนายที่พิมพิลาพุดซ้ำ ๆ จนพทธีจำได้ขึ้นใจนั้นดังก้อง

สะท้อนไปมาในความคิด ประมุขสูงสุดของบ้านจุฑาภิการขึ้นสูบลอยให้วันขาวลอยละล่องอบอวลอยู่ในปาก อึดใจหนึ่งถึงพ่นออกมาอย่างช้าๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่ใครบางคนก้าวเข้ามาอยู่ในครรลอง สายตา เด็กหนุ่มจากอยุธยาที่เขาเพิ่งจะรับมาอยู่ในความดูแล ท่าทางอีกฝ่ายดูคล่องแคล่ว ในมือถือตะกร้าสานเดินตรงดิ่งมาหยุดอยู่ที่พุ่มดอกมะลิด้านล่าง

“ดิฉันคิดไม่ตกจริง ๆ นะคะคุณพี่ว่าจะเป็นใคร...คุณพ่อมีใครในใจเอาไว้บ้างหรือเปล่านะ”

คำถามของลูกสะใภ้จุดให้พฤทธิกลับมาใช้สมองครุ่นคิดอีกครั้ง คนที่จะเหมาะกับพระเพลิง..เหมาะสมกับสิทธิกรก็แล้ว เป็นผู้ชายอย่างนั้นหรือ...

“แสงรวี...” ไวเท่าความคิดกับชื่อที่หลุดออกไป

พชรไม่ได้มีท่าทีแปลกใจ ชายวัยกลางคนยังคงสงบนิ่งเพื่อรอฟังคำอธิบาย ส่วนพิมพิลา ก็ยังไม่ได้เอ่ยขัดอะไรออกมาเช่นกัน

พฤทธิปล่อยให้ตนเองเพลิดเพลินกับกลิ่นใบยาสูบ พลังใช้สมองไตร่ตรองทบทวนเข้าถึงคำพูดสุดท้ายที่จันทกรพูดกับเขาก่อนกลับมา

‘ฝากหลานชายคนนี้ด้วย อาตมามีหลานแค่คนเดียว อายุขัยไม่เอื้ออำนวยที่จะดูแลเขาไปได้ตลอดรอดฝั่งแล้ว หากไม่เป็นการรบกวนโยมพี่จนเกินไป...อาตมาฝากแสงรวีไว้ ช่วยเมตตาเขาสักหน่อยเถิด’

อีกฝ่ายคงลืมไปแล้วว่าหากจะนับกันที่อายุ พฤทธิเองก็ไม่แน่ใจว่าจะอยู่ดูแลเด็กหนุ่มคนนี้ได้อีกสักกี่ปี จะตัดใจไปฝากให้ใครอื่นดูแลเขาก็ไม่ไว้ใจ แต่ถ้าเป็น...พระเพลิงหลานชายของเขา ละก็ทางเลือกนี้ย่อมดีที่สุดแน่

“ชินแสเหลืได้ให้คำทำนายอะไรไว้เพิ่มเติมอีกหรือเปล่า”

“มีคะคุณพ่อ ท่านบอกไว้ว่าคู่ครองของตาเพลิงคนนี้จะมียายุตกดวงเลขเก้า และมีใช้คนพื้นเพในพระนคร”

คำบอกเล่าจากปากของพิมพิลาทำให้พฤทธิพนธ์นึกไปถึงบทสนทนาบนรถระหว่างเขากับเด็กหนุ่มเมื่อไม่กี่วันก่อน...

‘ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว’

‘สิบเก้าครับ’

‘ไม่อยากจะเชื่อเลย...ว่าอะไรๆ จะบังเอิญได้ถึงเพียงนี้...’

“ฉันคิดว่าฉันเจอแล้วละ คนที่จะมาเป็นว่าที่หลานสะใภ้ของตระกูลเรา”

“คุณพ่อนหมายถึง...?”

“แสงรวี”

พฤทธิพนธ์เชื่อเด็กหนุ่มอย่างหนักแน่น พลังบอกกับตัวเองในใจว่าบางทีทั้งหมดนี้...อาจไม่ใช่แค่ความบังเอิญ แต่เป็นเรื่องของโชคชะตาฟ้าลิขิตก็เป็นได้...

เสียงอีกทีกรึกโครมในครัวดังขึ้นระหว่างการทำม้อเย็น นุ่นหนึ่งในสาวใช้วิ่งแจ้นเสียงดังตึงตึงกลับเข้ามาในเรือนครัวด้วยท่าทีกระตือรือร้น หญิงสาวกระหืดกระหอบ ท่าทางเร่งรีบเสียจนผิดวิสัย

“น้ำใหม่จะ ฟีนุ่น” คนเด็กกว่าที่นั่งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลหยิบยื่นน้ำไปให้คนที่ถือว่าอาศัยอยู่ได้ชายคาร่วมเรือนเดียวกัน

หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างเอ่ยขอบอกขอบใจเสียยกใหญ่ ก่อนจะรับช้อนน้ำลอยดอกมะลิไปดื่ม

“ขอบใจนะจะฟ่อร์วีของพี่ แสนดีเหมือนหน้าตา”

“มีอะไรหรือฟีนุ่น วังตึงตึงมาอย่างนี้ เดียวป่าหอมเคยเห็นเข้าก็เอ็ดเอาหรอก”

“อ๊วย นังพริก ป่าหอมเคยไม่ว่างมาดุด่าฉันหรอก เพราะรายนั่นนะคงมัวแต่ตั้งใจที่คุณหนูของพวกเรากำลังจะกลับมา!”

“พี่ว่าอะไรนะ คุณหนู? คุณพระเพลิงกำลังจะกลับมาอย่างนั้นหรือ?!”

“เออ! ฉันได้ยินกับหูว่าคุณผู้หญิงบอกให้ป่าหอมเตยเตรียม
ทำความสะอาดห้องให้คุณหนูอย่างเร่งด่วนที่สุด”

สิ้นคำยืนยันนั้นแสงวรัวสีก็เหมือนรอบข้างเกิดปรากฏการณ์
ผิงแตกรัง เสียงอ้ออิงซึ้งแซ่ภายในโรงครัวเล่นเอาคิ้วเรียวสยเป็น
อันต้องเลิกสูงขึ้นด้วยความมึนงงสงสัย

คุณหนูพระเพลิง...นี่ใครกัน

“อ้าว ๆ นี่ ตลาดแตกหรืออย่างไร เสียงดังไปถึงฟากกระโน้น
นุ่น พริก สายป่าน ยายบัว ไหวกเหวอะไรกัน” หอมเตยเดินเข้ามา
ในเรือนครัวด้วยท่าทีน่าเกรงขามไม่ต่างจากทุกครั้ง ทำเอาผิงผิงที่
ส่งเสียงหึ่ง ๆ อยู่ก่อนหน้านี้เป็นอันแตกพ่ายไปคนละทิศคนละทาง
“เปล่าจะป่า พวกเรากำลังรีบเร่งทำอาหารมื้อเย็นให้พวกคุณ ๆ
เขาอยู่จ๊ะ”

“ดี เร่งมือเข้า เสร็จแล้วจะได้ไปตั้งโต๊ะ อย่าสายเข้าใจไหม”

“ทราบแล้วจะป่าหอมเตย”

“แสงวรั...”

“จะป่า” เจ้าของชื่อเงยหน้าจากกองดอกมะลิเพื่อขานรับ

“ถือน้ำลอยดอกมะลินั่นตามป่ามา คุณท่านทั้งสามเรียกหา
เธอ”

คำบอกของคนอายุมากกว่าทำให้ร่างบางหยุดชะงัก อีกครั้ง
กับการที่คิ้วเรียวได้รูปขมวดเข้าหากัน พร้อมกับความสงสัยที่ก่อตัว
ขึ้นในจิตใจ

ผู้ใหญ่ทั้งสามเรียกหาเธออย่างนั้นหรือ...มีเรื่องอะไรกัน...?

“ไปเถอะวรี อย่าปล่อยให้คุณ ๆ เขารอนาน”

“จ๊ะ พี่นุ่น” เสียงของนุ่นเรียกสติให้ร่างเล็กรู้สึกตัว มือบางรีบ
คว้าเอาภาดใส่แก้วน้ำ รวมไปถึงเหยือกกระเบื้องเคลือบที่มีน้ำลอย
ดอกมะลิदानในขึ้นมามีถือไว้ ก่อนจะผุดลุกขึ้นเดินตามผู้อาวุโสไป

พุดช้อนตัวดสายตามองตามหลังของคนทีเพ่งจะผละจาก
เด็กหนุ่มวางช้อนส้อมจานกระเบื้องที่เซ็ดเสร็จแล้วลงกับโต๊ะไม้แรง ๆ

ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ พลังครุ่นคิดหาเหตุผลอยู่ในใจว่าพวก
คุณๆ ตามไอ้เด็กวัดคนนั้นไปหาถึงบนเรือนใหญ่เพื่ออะไร...

๒

พระเพลิง สัทธกรกาลป์

ภายในห้องรับรองแขกชั้นล่างของคฤหาสน์ พชรมองดูคนที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดากำลังสนทนาหารือกับคู่ชีวิตตนด้วยท่าที่เป็นจริงเป็นจัง แน่นอนว่าหัวข้อการพูดคุยยังคงหนีไม่พ้นจากเรื่องคำทำนายของซินแสหลี่

“แสงรวีอายุสิบเก้า ไม่ได้เกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ อย่างแน่นอน ฉันมั่นใจ”

“จริงหรือคะ พิมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะเจอคู่ของตาเพลิงง่าย ๆ แบบนี้” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปิติยินดี เธอถอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว ทั้งหมดเกิดจากความกังวลจนไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขได้เลย

“ฉันก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน...พิม พชร”

“ครับคุณพ่อ”

“ถ้าฉันอยากให้รู้เกี่ยวกับตาเพลิงหมั้นหมายกัน พวกเธอจะว่าอย่างไร” พุทธิธำตั้งคำถามด้วยความใคร่รู้

แน่นอนว่าสำหรับพชรที่เหลือบิดาเป็นหลักใหญ่อยู่เพียงแค่มารดาคนเดียว เขาย่อมตามใจท่านอย่างไม่มีข้อกังขา ส่วนพิมพิลาเอง

รายนันเชื่อคำทำนายของซินแสหลี่สุดจิตสุดใจ จึงเห็นดีเห็นงามตามหัวเรือใหญ่ ทำหน้าที่เป็นลูกคู่ลูกรับได้อย่างลงตัว

“ถ้าหนุรวีอายุสิบเก้าและไม่ใช่คนพระนคร ตรงตามคำทำนายขนาดนี้ พิมไม่มีทางขัดคำขอของคุณพ่ออย่างแน่นอนค่ะ”

“แต่ฉันมีเหตุผลอื่นมากกว่าเรื่องของคำทำนาย...” พฤทธิเริ่มต้นอธิบายให้ลูกชายและลูกสะใภ้ได้เข้าใจถึงความต้องการอีกประการหนึ่งของตน เขาอยากมีคนไข้ที่ไว้ใจได้มากคอยดูแลแสงรวี... และพระเพลิงคือคนที่พฤทธิไว้ใจมากที่สุด

“พิมไม่มีปัญหาเรื่องให้ตาเพลิงดูแลหนุรวีหรอกนะคะคุณพ่อ ขอแค่เด็กทั้งสองคนหมั่นหมาย มุ่งานมงคลใหญ่ในบ้านเราภายในปีนี้เท่านั้นเป็นพอแล้วค่ะ พิมบอกตามตรงนะคะคุณพ่อ พิมเป็นห่วงความปลอดภัยของลูก”

“ฉันเข้าใจดี”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่พวกเราหรอกครับ หากจะมีใครสักคนที่ทำให้เรื่องนี้มันยุ่งยาก คงหนีไม่พ้นหลานชายของคุณพ่อ” พชรที่เจียบอยู่นานออกความเห็นถึงปัญหาใหญ่ที่พวกเขาทุกคนต่างรู้ดี การจะทำให้พระเพลิงยอมเดินทางกลับมานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย...

“บอกตาเพลิงว่าพ่อป่วย”

“แต่คุณพ่อคะ...แบบนี้มันจะดีหรือคะ” ครั้งนี้คนที่เห็นด้วยมาตั้งแต่ต้นเกิดอาการชะงักงัน เหตุเพราะพิมพิลาไม่ยอมใช้อาการเจ็บป่วยของผู้หลักผู้ใหญ่มาล่อลวงอ้าง เธอค่อนข้างจะถือเคล็ดในเรื่องของคำพูด

“ถ้าไม่บอกอย่างนี้ แล้วบอกความจริงทั้งหมด เราคงได้เห็นตัวเจ้าเพลิงหรอก ดีไม่ดีคงเตลิดหนี พิมลองหาคำมาหลอกล่อใช้ดูเถิด คนเป็นแม่คงพอจะรู้ว่าต้องรับมือกับลูกชายอย่างไร”

พิมพิลารู้ว่าพฤทธิพูดถูกทุกประการ หากไม่กล่าวอ้างในเรื่องที่มีน้ำหนักมากพอ พระเพลิงคงไม่มีทางยอมกลับมาง่าย ๆ

“แล้วกับรวีล่ะครับคุณพ่อ จะบอกให้เขารู้เลยไหมครับ”

“ยังก่อน...รอให้ตาเพลิงกลับมาค่อยว่ากัน อย่าเพิ่งทำตื่นตูมไป ให้เวลาเขาสักหน่อย”

พชรที่เห็นดีเห็นงามด้วยพยักหน้ารับ จังหวะเดียวกับที่หอมเตยเดินเข้ามาในห้องรับแขกพร้อมกับคนตัวบางที่ถือถาดใส่เหยือกน้ำตามมาติด ๆ บทสนทนาเคร่งเครียดก่อนหน้านี้จึงเป็นอันต้องจบลงไปด้วยปริยาย

“คุณท่านคะ แสงรวีมาแล้วค่ะ” เธอกล่าวก่อนจะขอปลิกตัวออกไปดูแลความเรียบร้อยเกี่ยวกับการตั้งโต๊ะอาหารมื้อเย็นอย่างรู้งาน เหลือไว้เพียงเด็กหนุ่มอายุน้อยกับเจ้านายทั้งสามคนของคฤหาสน์

“ถืออะไรมาจ๊ะ เอามาวางตรงนี้ดีไหม”

คำบอกของพิมพิลาทำให้คนเด็กกว่าขยับไปวางถาดใส่เหยือกน้ำลงบนโต๊ะทรงเหลี่ยมที่สูงเพียงระดับเข่า แสงรวีเตรียมจะทรุดตัวลงนั่งบนพื้นห้อง แต่เสียงทุ้มทรงอำนาจของประมุขใหญ่กลับเอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

“มานั่งบนนี้”

“คือรวี...”

“มาเถะรวี ที่นั่งยังเหลืออีกตั้งมาก” พชรช่วยล้าทับให้คนเด็กกว่าสบายใจ

คนอายุน้อยที่สุด ณ ที่นี้จำยอมพยักหน้า ก่อนเลือกทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวริมสุด อีกครั้งที่ร่างเล็กไม่รู้ว่าจะมีอะไรไม่ไปวางไว้ที่ตรงไหน ท้ายที่สุดถึงมาจบลงตรงตำแหน่งหัวเข่าทั้งสองข้าง

“เป็นอย่างไรบ้าง มาอยู่ที่นี่ได้หลายวันแล้ว มีปัญหาอะไรติดขัดหรือเปล่า” พฤทธิ์เปิดประเด็นด้วยคำถามที่ตนเองต้องการรู้ รอไม่นานนักรัษะเล็ก ๆ ของคนอายุน้อยก็สั่นเบา ๆ

“ไม่มี ไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ ที่นี้สะดวกสบายมาก” หากไม่นับเรื่องที่เขามีปัญหากับพุดซ้อนในเรื่องไร้สาระ ก็คงมีอีกปัญหาเดียวเท่านั้นที่แสงรวีรู้สึกว่ามันยุ่งเหยิงเกินกว่าจะหยิบยกขึ้นมา

พูดให้ใครได้ฟัง...

เรือนนอนกับข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ มันก็สะดวกสบายดีอยู่หรอก เพียงแต่ว่าไม่รู้ทำไมแสงรวิถึงได้รู้สึกแปลก ๆ ทุกครั้งยามที่พระอาทิตย์ตกดิน ส่วนหนึ่งอาจเพราะหน้าต่างห้องของเขามันตรงกับตึกใหญ่ ทุกครั้งที่มองขึ้นมามันชวนให้รู้สึกขนลุกแปลก ๆ บอกไม่ถูก

“ไม่มีแล้วทำหน้านี่ควัซมวดทำไมกัน”

“ระ...รวิทำหรือครับ” คำถามซื่อ ๆ ทำเอาคนมีอายุที่เหลื่อหัวเราะด้วยความเอ็นดู ส่งผลให้คนเด็กกว่าผุดรอยยิ้มเจื่อนขึ้นมาประดับบนใบหน้าขาว

“ถ้าขาดเหลื่ออะไรบอกฉันได้เสมอ หลานของจันทกรก็เหมือนหลานของฉัน”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับคุณพฤทธิ” แสงรวิยืนยันคำเดิม เขาจะไม่นับเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องและไร้สาระขึ้นมาพูด เพื่อความสบายใจของคนถาม

“ดีแล้วละ”

“แสงรวิจ๊ะ”

“ครับคุณพิมพิลา?” เด็กหนุ่มหน้าหวานขานรับคำเรียก พลางเบนสายตาไปยังคู่สนทนาอีกคน

คุณนายของตระกูลสิทธิกรก็ลบมือบรอยยิ้มพิมพิลาให้ ก่อนจะเริ่มเปิดประเด็นตะล่อมถามถึงสิ่งที่ตนเองต้องการจะรู้

“ปิ่นรวิอายุเท่าไรแล้วจ๊ะ” แม้จะได้ฟังจากคำบอกเล่าของพฤทธิแล้ว แต่พิมพิลา ยังคงต้องการคำยืนยันจากเจ้าตัวอีกครั้งเพื่อความชัดเจน

“สิบเก้าครับ”

“แล้วเป็นคนจังหวัดพระนครศรีอยุธยาตั้งแต่เกิดเลยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ...รวิอยู่ที่วัดมาตั้งแต่จำความได้เลยครับ คุณพิมพิลา

มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่าหรอกจ้ะ ฉันแค่คิดถึงตอนที่เคยไปเที่ยวที่อยุธยาสมัยสาว ๆ ที่นั่นวัดวาอารามมีมากนัก” เจ้าของรอยยิ้มหวานหยดกลมเกลื่อนพิรุณด้วยคำพูดที่เจือปนไปกับเสียงหัวเราะใส พาให้คนฟังพยักหน้าหงิก ๆ รับรู้

“ครับ แต่รียูอยู่แต่วัด ไม่ค่อยได้ออกไปไหน...”

“เป็นเด็กดีสินะ น่าเอ็นดูเชียว”

คำชมจากผู้ใหญ่ทำให้คนตัวเล็กตกอยู่ในสภาวะอาการทำตัวไม่ถูก มือเล็กยกขึ้นเกาหลังค่อน้อย ๆ ก่อนจะกระแอมกระไอหาทางเปลี่ยนเรื่องในตอนที่ยายตาเหลือบไปเห็นข้าวของที่ตัวเองถือติดมือมาจากครัวด้วย

“จริงสิ คุณ ๆ จิบน้ำสักหน่อยดีกว่าไหมครับ รวียูทำมาให้...นี่ครับ” มือเรียวกว่าเหยือกกระเบื้องเคลือบราคาแพงขึ้นมา รินน้ำลอยดอกมะลิลงในแก้วทั้งสามใบก่อนจะส่งให้พฤทธิเป็นคนแรกตามด้วยพชรและพิมพิลาตามลำดับ

“ขอบใจจ้ะ เธอเป็นคนเก็บดอกมะลิขึ้นหรือวันนี้”

“ใช่ครับ รวียูเพิ่งทราบว่าที่นี่มีสวนดอกไม้ด้วย เห็นมีต้นดอกอัญชันขึ้นอยู่เต็มเลย เอาไว้รวียูทำน้ำอัญชันให้คุณ ๆ ทานดีไหมครับ”

“พอดิเลย คุณพ่อกับคุณพี่ชอบดื่มน้ำอัญชันอยู่แล้วนี่ะ คงต้องรบกวนรวียูแล้วละ”

“รวียูยินดีครับ”

“งั้นไว้...สักวันอาทิตย์หน้าค่อยทำนะจ๊ะ” พิมพิลาคำนวณวันคร่าว ๆ ที่คาดว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตนจะเดินทางกลับมาถึง หญิงวัยกลางคนคลี่ยิ้มทันทีที่คนเด็กกว่าตอบรับอย่างไม่มีข้อสงสัยใด

“ครับ”

“เดี๋ยวอยู่ทานมื้อเย็นด้วยกันที่นี่ก่อนสิ” พชรเอ่ยด้วยน้ำเสียงใจดี

ทว่าคนชอบคิดเยอะรีบส่ายหน้าปฏิเสธเสียยกใหญ่ แค่นี้เขาก็เกร็งจะแย่แล้ว ชินให้ไปนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน มีหวังทำตัวไม่ถูกยิ่งกว่านี้แน่

“ไม่ดีกว่าครับ รวี...”

“อยู่เถอะ ถือเสียว่าทานมื้อเย็นเป็นเพื่อนคนแก่ หวังว่าเธอคงจะไม่รังเกียจ”

พูดมาถึงขนาดนี้แล้วจะให้ตอบอะไรได้ ท้ายที่สุดแสงรวีจึงต้องมานั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารมื้อเย็นกับคุณๆ เจ้าของบ้านอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

สำหรับบนโต๊ะมีสีสันหลากหลายน่ารับประทาน รสชาติความอร่อยที่ได้ลิ้มลองผนวกกับความใจดีของคุณท่านทั้งสาม ทำให้บรรยากาศไม่ได้น่าอึดอัดอย่างที่คิด แสงรวีค่อนข้างรับประทานได้เยอะ กว่าที่จะจบบื้อเล่นเอาอึดท้องเสียจนลุกเดินแทบไม่ไหว

“จะกลับเรือนเล็กแล้วหรือ”

ขารีวิวหยุดชะงักก่อนจะหมุนตัวหันหลังกลับมาทางต้นเสียง พุทธิยืนอยู่ตรงบันได ทอดสายตามองตรงมายังคนที่อายุน้อยกว่าตัวเองหลายสิบปี

“ครับ คุณพุทธิรียากได้อะไรหรือเปล่าครับ”

“ซาร์วอนสักแก้วก่อนนอนคงดี”

“เดี๋ยวรวีไปจัดการมาให้ คุณพุทธิรีย่อย...”

“ฉันเดินไปด้วยดีกว่า จะได้ออกกำลังขาสักหน่อย” เจ้าของคฤหาสน์พูดแค่นั้นก็ก้าวลงบันไดมายืนเคียงข้าง

เด็กหนุ่มเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าการขัดใจผู้ใหญ่เป็นเรื่องที่กระทำไปก็ไร้ประโยชน์ ถึงได้ปล่อยเลยตามเลย

ห้องนอนด้านบนเริ่มถูกความมืดมิดเข้าปกคลุม แสงสุดท้ายของวันกำลังจะถูกกลืนหายลับไปกับขอบฟ้า แสงรวีหยุดฝีเท้าลงในตอนที่รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตกลงมาตรงหน้า

“...” ร่างเล็กยอประกายลงคว่ำเอาดอกไม้อีสาวขนาดเล็กขึ้นมา

พินิจพิจารณาในระยะใกล้ เขาไม่เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้มาก่อน กลีบของมันบิดเวียนไปทางด้านขวาคล้ายกับลักษณะของกังหัน ส่วนวงในของตัวดอกเป็นสีแดง มีกลิ่นหอมค่อนข้างแรงจัด

“ดอกกรณีการ์”

เสียงของใครอีกคนดังย่ำเตือนให้แสงรวีตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้อยู่ ณ พื้นที่ตรงนี้เพียงแค่นคนเดียว คนตัวเล็กรีบผุดลุกขึ้นกลับมายืนตรง ก่อนจะหันกลับไปเผชิญหน้ากับคนที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“ขอโทษครับ รวีแค่...ไม่เคยเห็นเลยมัวมองเพลินไปหน่อย”

“ลมคงพัดมันมาตกตรงนี้ เราเดินต่อกันเถอะ...เดี๋ยวจะค่ำมืดไปกว่านี้”

แสงรวีเลิกคิ้วเล็กน้อย เขาไม่ได้รู้สึกถึงลมเลยถึงได้เงยหน้าขึ้นมองด้านบนเหนือศีรษะ เดาวาคงจะมีต้นของดอกไม้ชนิดนี้แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่เป็นแน่ เพราะกลิ่นดอกกรณีการ์มันฟุ้งกระจายไปทั่ว

ทว่า...พื้นที่ตรงนั้นกลับว่างเปล่า ไม่มีต้นไม้อะไรอยู่เลย...

“มีอะไรหรือเปล่ารวี”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร ไปกันต่อเถอะครับ” เด็กหนุ่มผายมือให้คนอายุมากกว่าเดินนำไปก่อน เขาไม่ได้ตั้งใจอะไร...มันก็แค่ดอกไม้ดอกหนึ่งเท่านั้น

วันอาทิตย์ที่แสนจะวุ่นวายแสงรวีตื่นแต่เช้าตรู่มาเก็บดอกอัญชันในสวน เพื่อนำมาทำเครื่องดื่มตามที่ได้ให้สัญญาไว้แก่คุณผู้หญิงที่บ้าน วันนี้ในโรงครัวใหญ่วุ่นวายกันเป็นพิเศษ ร่างบางถึงได้หลบมาทำน้ำดอกอัญชันเจิบๆ ที่โรงครัวเล็กติดกับเรือนนอน

วิธีทำน้ำอัญชันดำเนินมาจนเกือบถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้ว แสงรวีใช้กระชอนกรองเอาดอกไม้้ออกจากน้ำจนหมด รวอจนกระทั่งอุณหภูมิของมันเริ่มอุ่นกำลังดี ถึงได้จัดการเติมความหวานลงไป แล้วคนผสมให้เข้ากัน

ริมฝีปากบางแถมยิ้มน้อย ๆ ยามใช้ช้อนคันเล็กตักขึ้นมาชิม รสมือของตัวเองแล้วพบว่ารสชาติไม่ได้ผิดเพี้ยนไปจากรสมือของคน ที่เคยสั่งสอน สมัยเด็กกรีซของบองแองให้หลวงลุงทำน้ำอัญชันให้ดื่มอยู่ บ่อย ๆ หลายครั้งเข้าอีกฝ่ายจึงลงมือสอนให้เขาหัดทำด้วยตัวเอง

อรร้อยเหมือนเดิม...

“แสงรวี ยู่อยู่หรือเปล่าจ๊ะ” พริกก้าวเข้ามายังโรงครัวเล็ก เย้ยถามกับคนเด็กกว่าพลางชะเง้อชะแง้มองหม้อต้มน้ำอัญชันที่วางอยู่บนเตา

“ไม่ยุ่งจ๊ะ ทำน้ำอัญชันเสร็จพอดี มีอะไรให้วีช่วยหรือเปล่า”

“รวีปั่นจักรยานเป็นไหม”

“เป็นจ๊ะ”

“พอดีเลย งั้นพี่วานไปซื้อมะนาวหน้อยลิ ร้านหน้าปากซอย ตรงถนนใหญ่ปั่นไปไม่ไกล พอดีในครัวใหญ่มะนาวหมด”

“ได้จ๊ะพี่พริก” เด็กหนุ่มรับคำไหว้วนอย่างว่องวาย หลังจาก เช็ดไม่เช็ดมือจนสะอาดก็ตรงรี่ไปยังรถจักรยานคันหนึ่งที่จอดพิงผนัง อยู่ด้านนอก

“เดี๋ยวยวี แดดมันร้อน เอาผ้าโพกหัวติดไปด้วยเถิด” หญิงสาว กล่าวด้วยท่าทางใจดี เธอหยิบผ้าขาวม้าที่ตากอยู่บริเวณนั้นมาพันศีรษะให้แก่เด็กหนุ่ม พลางคลี้อยู่กับภาพตรงหน้าที่ได้เห็น

“ตายจริง โพกหัวอย่างนี้แล้วเหมือนเด็กน้อยไม่มีผิด”

“ซมใช้ใหม่จ๊ะ ฮ่า ๆ ขอคุณนะพี่พริก จันรีบไปก่อนจะได้รีบ กลับ” แสงรวีว่าพลางวาดขาขึ้นรถจักรยานคันสีเขียว ปั่นออกจาก โรงครัวเล็กไปอย่างซำ ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายคือร้านขายของชำหน้า ปากซอย...

พระเพลิง สิทธิกรกาลปี นั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถหรู สัญชาติยุโรปที่นำเข้ามาไม่ถึงหนึ่งร้อยคันด้วยสีหน้านิ่งสนิทเรียบเฉยขัดกับความรู้สึกนึกคิดในจิตใจ เสือเช็ดสีขาวเข้ารูปปรับกับเสื้อกั๊ก

สีน้ำตาลอ่อนขับให้เจ้าร่างกายกำยำสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าคูมิล่งวราศียากเกินจับต้อง

ดวงตาคมภายใต้แว่นกันแดดราคาแพงตวัดมองท้องถนนเบื้องหน้าสลับกับวิวทิวทัศน์ข้างทางด้วยความร้อนใจ เขาสู่น้ำมันในจิตใจจนไม่อาจทานทนได้ไหวถึงได้หันไปออกปากแรงดันกล้า เด็กหนุ่มคนขับที่คุ้นเคยกันอย่างดี แม้ว่าจะไม่ได้เจอหน้าค่าตากันมาหลายปีแล้วก็ตาม

“ขับเร็วกว่านี้ได้ไหมกล้า”

“เร็วที่สุดแล้วครับคุณพระเพลิง รถคันนี้คุณพระเพลิงถอยมาใหม่เอี่ยม เพื่อมารับคุณพระเพลิงโดยเฉพาะเลยครับ” ตันกล้ากล่าวด้วยความสัตย์จริง เขาเพลิงจะเคยขับรถใหม่ป้ายแดงคันนี้เป็นวันแรกแต่ละคันเร่งนิดเดียวไอ้เจ้ารถเหล็กคันนี้ก็พุ่งไปข้างหน้าเสียแล้ว มันค่อนข้างน่ากลัวมิใช่น้อยสำหรับพวกมือใหม่

พระเพลิง ลิทธิกรกำไลปี่ พูลมหายใจออกมาเหือกใหญ่ อารมณ์ของเขาในเวลานี้ก็ร้อนไม่ต่างจากชื่อเสียงเรียงนามของตัวเองเลยสักนิด...

‘เพลิง...เพลิงกลับบ้านได้ไหมลูก...’

‘เกิดอะไรขึ้นครับคุณแม่’

‘คุณปู่...ปีนี้อายุหกสิบเก้าแล้ว ท่าน...’

‘คุณแม่ครับคุณปู่เป็นอะไร’

‘ถ้าเพลิงกลับมาได้ รีบกลับมาให้ด่วนที่สุดเลยได้ไหมจ๊ะ’

น้ำเสียงของมารดาเขาไม่สู้ดีนัก มันผิดแผกแปลกไปจากหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา ตามปกติพิมพิลา มักจะแคไทร. ไปถามไถ่ถึงกำหนดกลับ หากพระเพลิงบ้ายเบียง คนทางนี้ก็จักไม่ถามให้ต่อความ เพียงแต่ครั้งนี้...มันต่างออกไปจากทุกครั้ง

น้ำเสียงของแม่...คล้ายว่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับคุณปู่

ยิ่งคิดยิ่งร้อนใจ พระเพลิงเริ่มเกิดอาการนั่งไม่ติดอีกครั้ง ชายหนุ่มนักเรียนนอกขับไปจับไหล่ของคนขับรถ เล่นเอาตันกล้า

ที่กำลังใช้สมาธิจดจ่อกับท้องถนนตรงหน้าถึงกับสะดุ้งน้อย ๆ

“ว่าอย่างไรครับคุณพระเพลิง”

“จอดรถข้างหน้าให้ฉันที”

“จอดทำไมครับ เรายังไม่ถึง...”

“ฉันขับเอง จอดซะ”

“หา! แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ มาเปลี่ยนที่นั่งกัน จอด!”

เจ้าของเสียงทุ้มเย็นคำเดิมทำให้คนที่มึนหน้าที่ยังขับรถได้แต่พยักหน้ารับอย่างจำยอม เวลานั้นต้นกล้าได้สลับมานั่งที่เบาะของฝั่งคนนั่งเป็นครั้งแรก ทั้งยังได้รับเกียรติจาก พระเพลิง สิทธิกรกลับมาเป็นสารภีกิตติมศักดิ์ขับรถให้...

ต้นกล้าน้ำตาแทบไหลพราก...หาใช่จากความดีใจ แต่เกิดจากความรักตัวกลัวตายที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องลึก

“คะ...คุณพระเพลิง ชะ...ขับรถ...” ยังพูดไม่ทันจบรถก็เปลี่ยนแปลงไปทางซ้าย อยากจะอ้าปากพูดอีกครั้งพวงมาลัยรถก็หักกลับมาทางขวา ต้นกล้าได้แต่หลับหูหลับตายกสรวลพระที่คอยขึ้นมาสวดมนต์ ท่องรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง อยากจะถามเสียเหลือเกินว่าคนช่าง ๆ ไปกินดีมีหัวใจเสื่อมาจากที่ใดถึงได้ขับรถเร็วปานสายฟ้าเสมือนคนไม่รักตัวกลัวตายเช่นนี้!

พระเพลิงเร่งความเร็วรถแบบเต็มกำลังพลางนึกขอบคุณบิดาอยู่ในใจที่ลงทุนออกรถใหม่มาให้กัน เส้นทางเดินรถมิได้เปลี่ยนแปลงไปมากนักจากเมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มรู้ว่าคันไค้ครั้งนี้ไปอีกเพียงไม่ถึงห้านาทีก็จะถึงจุดหมายปลายทาง นั่นคือคฤหาสน์สิทธิกรกลับแล้ว

บ้านของเขาอยู่เพียงแค่อ้อม...

“เฮ้ย!”

“คุณพระเพลิง! ระวังครับ!”

เอ๊ยด!

เสียงล้อรถถนนดังสนั่นหวั่นไหว พระเพลิงประครองรถก่อนจะแตะเบรกเพื่อบังคับให้รถหยุดลงแทบจะในทันทีทันใด เมื่อจังหวะที่หักเลี้ยวเข้ามาในซอยบ้านดินมีร่างของใครสักคนนั่งคุกเข่าคู้คู้อยู่บนพื้นกลางถนน

“พะ...พุทโธ ธัมโม สังโฆ พุทโธ ช่วยลูกข้างด้วย...”

ต้นกล้อคล้ายกับคนสติแตกไปแล้ว รายนั้นเอาแต่หลับตาสวดมนต์ทำเดียว ส่วนพระเพลิงในยามนี้อารมณ์ร้อนยิ่งกว่าไฟ ถ้าปฏิภินาเขาช้ากว่านี้อีกนิดคงได้ชนคนตายพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งงามหน้าตระกูลไปแล้ว!

“ซัด...” คนตัวขาวที่ล้มไปกองกับพื้นถนนส่งเสียงครวญ แสงริ้วสีก็เจ็บข้อมือเนื่องจากจังหวะเมื่อกี้ที่เขาพลาดล้ม มันเป็นตอนที่กำลังจะลุกขึ้นยืนพอดี ยังไม่ทันจะตั้งตัวรถคันหนึ่งก็แล่นตรงมาหาด้วยความรวดเร็วทำเอาเขาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ทุกอย่างมันกะทันหันไปหมด

ติก...ติก...

แสงริ้วปิดเศษฝุ่นที่เปื้อนทางเกงแล้วตั้งท่าจะลุกขึ้น ในขณะที่ปลายรองเท้าหนึ่งสีดำคู่หนึ่งเคลื่อนมาหยุดลงตรงหน้า แดดยามสายลงจัดส่งผลให้คนที่นั่งอยู่บนพื้นต้องหยิบทายามเงยหน้าขึ้นมามอง

ชายหนุ่มตรงหน้ารูปร่างสูงชะลูด จากมุมนี้รีวี่เห็นหน้าอีกฝ่ายยังไม่ชัดเจนสักเท่าไรหรอก ทว่าจากการแต่งตัวรวมไปถึงรถยนต์ที่ใช้ขับนั้น บ่งบอกได้ดีว่าคนคนนี้เป็นพวกลูกคนรวยมีเงินอย่างไม่ต้องสงสัย

“อยากตายหรือยังไ้กัน ทำไมถึงได้มานั่งขวางทางรถ?!”

ประโยคแรกที่โพล่งพูดออกมาก็ฟังไม่รื่นหูเสียแล้ว น้ำเสียงที่ไถ่ถามมันเต็มไปด้วยอารมณ์คุกรุ่นห้วนสั้น ส่งผลให้คนเด็กกว่าต้องรีบลุกขึ้นยืนประจันหน้าเต็มความสูง

“เปล่า!”

ส่วนสูงที่ต่างกันอยู่ถึงสิบห้าเซนติเมตรทำให้คนที่ตัวโตกว่าต้องก้มหน้าลงมามอง ใบหน้าหล่อเหลาฉายชัดถึงความหงุดหงิดไม่ต่างจากดวงตาสีนิลที่ฉายแววไม่สบอารมณ์ออกมาอย่างชัดเจน พระเพลิงไม่พอใจแต่เขาไม่ได้คิดจะสนใจอะไรทั้งนั้นในเวลานี้นอกจากต้องการจะเคลียร์กับคนแปลกหน้าคนนี้ให้มันจบลงโดยเร็วที่สุด เพื่อที่เขาจะได้กลับบ้านเสียที

“ทีหน้าที่หลังอย่าหาเรื่องเสี่ยงตายอีก” คนตัวสูงตัวโตสายตา มองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจดเท้า ไม่ใช่การดูถูกแต่เป็นการกวาดตาไว ๆ สำรวจว่าอีกฝ่ายไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน เสรีจสรพแล้วถึงเตรียมจะหันหลังเดินกลับไปขึ้นรถ

“นี่คุณ คุณเป็นคนผิด ควรขอโทษคนอื่นเขาสักคำไหม?” ฟากคนถูกมองเข้าใจผิดคิดไปไกล เด็กหนุ่มส่งเสียงไม่พอใจสวนโพล่งกลับออกไปแทบจะทันที

คราวนี้พระเพลิงหยุดเดิน หนุ่มนักเรียนนอกหันกลับมาเผชิญหน้ากับคนตัวเล็ก ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงหัวนสันไม่ต่างจากเดิม

“ใครต้องขอโทษใครกันแน่ ถนนเขามีเอาไว้ให้รถสัญจร ไม่ใช่สวนหย่อมที่เอาไว้ให้เด็กวิ่งเล่นหรือคิดอยากจะนั่งผ่อนคลายก็มานั่ง”

“นี่มันในซอยเล็ก คุณขับรถเร็วขนาดนี้มันเข้าข่ายประมาท ทั้งยังอันตราย ที่สำคัญผมไม่ใช่เด็ก...” ปากเล็ก ๆ ไม่ทันได้เอื้อนเอ่ยพูดจนจบประโยค ใครอีกคนก็ยกฝ่ามือขึ้นมาห้ามปรามกันเสียแล้ว

“พอ ต้องการเงินใช่ไหม”

“อะไรนะ”

“รีบไป คราวนี้ฉันจะใจดีไม่ถือสาเอาความ เธอจะไม่ขอโทษก็ไม่ใช่ไร เพราะวันนี้ฉันรีบ” คนแปลกหน้าใจดำในสายตาของแสงรวีพูดเพียงเท่านั้นก็วกกลับมายุ่ดธนบัตรหนึ่งร้อยบาทใส่มือ ก่อนที่ขาเรียวยาวจะตรงดิ่งกลับขึ้นรถคันหรูแล้วขับทะยานเข้าซอยไปในทันที

“เฮ้ย! เตี่ยวลิ ใครกันแน่วะที่ต้องขอโทษ?!” คนเจ็บข้อมือฉุนกึก มองธนบัตรมาราคาอย่างคนไม่สบอารมณ์ แสงรวีอยากจะรู้กันว่าไอ้ผู้ชายใจแคบคนเมื่อตะกั้มันเป็นลูกเต้าเหล่าใครบ้านไหนทำไมถึงมีกิริยามารยาทสวนทางกับภาพลักษณ์หน้าตาราวฟ้ากับเหว คงจะคิดว่าเขาอยากได้เงินมากกว่าค่าขอโทษ

นิสัยเสียนัก อย่าให้รู้เสียว่าอยู่บ้านหลังไหน ไอ้รวีคนนี้จะตามไปปล่อยลมยางรถให้แบนเลยคอยดู!

เสียงเร่งเครื่องยนต์ดังห่างไปแล้ว แสงรวีพึมพำสบถไล่หลังก่อนจะก้มลงมองที่ฝ่าเท้าของตัวเอง ทอดสายตาไปยังต้นสายปลายเหตุของสิ่งที่ทำให้ตัวเขาต้องมายืนขวางอยู่กลางถนน

“ไม่เป็นไรแล้วนะ...ตกใจแย่เลยใช้ไหม” เสียงหวานพึมพำกับลูกนกตัวเล็ก มือเรียวกอบกุ่มมันขึ้นมาไว้ในอุ้งมืออีกครั้ง เนื่องจากก่อนหน้านี้แสงรวีตกใจจนเปลือยตัวมันร่วงกลับลงไปอยู่บนพื้น

ปีกขาตัวน้อยส่งเสียงร้องกระจองอแงราวกับเด็กเล็ก ร่างกายมันสั่นเทาเดาว่าคงพลัดตกลงมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างทาง และน่าจะตกใจเสียงเครื่องยนต์จนตื่นกลัว

“ไม่เป็นไรแล้วนะ ไอ้บ้าคนนั้นมันไปไกลแล้ว ฉันจะพาหนูกลับรังให้เอง” เด็กหนุ่มพึมพำบอกกับลูกนกในอุ้งมืออย่างใจดี และเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย แสงรวีรีบย้ายตัวเองออกมาจากบริเวณเส้นทางเดินรถ ก่อนจะออกเดินสอดส่องตามต้นไม้เพื่อพาเจ้าตัวจ้อยในมือกลับคืนรัง

กินเวลาไปเกือบสิบนาทีที่กว่าภารกิจส่งนกน้อยกลับคืนอ้อมอกแม่จะเสร็จสิ้น แสงรวีปั่นจักรยานเร็วรีวจนมองปุดเมื่อรู้ตัวว่ากำลังซึกซ้าอย่างที่ไม่ควรจะเป็น เด็กหนุ่มกระหืดกระหอบปาดเหงื่อข้างขมับขณะที่ไน้ใจกันด่าไอ้ผู้ชายเฮงชวยคนนั้นเป็นรอบที่เก้าสิบเก้า...

อย่า อย่าให้ไอ้รวีได้เจออีกเชียวะ! จะด่าให้จำทางกลับบ้านไม่ถูกเลย...

ความคิดในหัวสมองเริ่มทำงานเชื่องช้าลงเมื่อจักรยานของ

เด็กหนุ่มเลี้ยวเข้ามายังพื้นที่ของคฤหาสน์สิทธิกรกลับแล้วพบว่า...
รถของคนที่ตนเองกำลังบริภาษอยู่ในห้วงความคิด บัดนี้...มันดันมา
จอดอยู่ในรั้วที่พิกอาศัยเดียวกันกับเขา...

“รวี! พี่กำลังจะออกไปตามอยู่พอดี เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”
เสียงของพริกที่วิ่งออกมาหาเติมไปด้วยความกังวล

เด็กหนุ่มละสายตากรดลัษณชาติยุโรปสีดำ หันกลับมามอง
หน้าหญิงสาวที่ดูร้อนกร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่เป็นอะไรจ๊ะ รวีแค่...แค่คนที่ร้านเยอะไปหน่อยนะจ๊ะ”

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว พี่กังวลแทบแย่”

“ขอโทษนะจ๊ะพี่พริก ว่าแต่รถคันนั้น...ของใครหรือจ๊ะ” กล่าว
ขอโทษอย่างรู้สึกผิด พลังถามต่อถึงเรื่องที่ตัวเองอยากรู้ทันทีแบบ
ไม่คิดรีรอให้เสียเวลา

“รถคันไหน”

“คันสีดำนั่นแหละจ๊ะ”

“อ้อ รถใหม่ ไก่ไข่ใหม่ละ คุณพชรเขาซื้อมารับขวัญลูกชาย
หัวแก้วหัวแหวน คุณหนูไง! คุณเขากลับมาแล้ว”

แสงรวีรู้สึกคล้ายว่ามีสายฟ้าเส้นใหญ่ฟาดลงกลางกบาล

ราวกับสวรรค์เบื้องบนจะได้ยินคำขอของเขาเมื่อสักครู่นี้...
ทว่าดูเหมือนเทพดาฟ้าดินจะเข้าใจผิดเพี้ยนไปสักหน่อย...ถึงได้สั่ง
ให้ใครคนนั้นวนกลับมาเจอเขาด้วยสถานะเช่นนี้...

“พี่พริกหมายถึง...”

“คุณพระเพลิงบินกลับมาแล้วจ๊ะ”

แสงรวีแทบอ้าปากค้างกับเรื่องจริงที่เพิ่งจะได้ยินจากปากของ
คนในบ้าน ท่าทางดีอกดีใจของพริกยิ่งตอกย้ำว่าอีกฝ่ายไม่ได้โกหก
แต่อย่างใด เด็กหนุ่มลอบกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขาไม่
อยากจะเชื่อ ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

ไอ้ผู้ชายเฮงซวยคนนั้น คือ พระเพลิง สิทธิกรกลับ!

๓

ว่าที่สะใภ้

พระเพลิงก้าวขายาว ๆ เข้าไปภายในตัวคฤหาสน์ คิ้วเข้ม เป็นทรง จมูกโด่งคมสันรับกับริมฝีปากได้รูป ทุกอย่างประกอบเข้ากันได้ดีกับดวงตาสีนิลล้ำลึก เครื่องหน้าของหนุ่มนักเรียนนอกดูดีราวกับเทพบรรจงสร้าง ดึงดูดให้คนที่ได้พบเห็นต่างพากันหลงไหล

“คุณพระเพลิง คุณพระเพลิงกลับมาแล้ว...น้ำลอยดอกมะลิครับ” หนึ่งในคนรับใช้ที่พระเพลิงจำได้ว่าเป็นหลานของหอมเตย กุหลิจอเข้ามาหาด้วยแววตาเป็นประกาย เด็กหนุ่มยื่นน้ำไปให้คนที่ตัวสูงกว่ารับไปจิบ

“ขอบใจ...คุณพ่อ คุณแม่ กับคุณปู่อยู่ที่ไหน” หนุ่มนักเรียนนอกเพียงแค่อธิบายเป็นพิธี ก่อนจะวางแก้วลงกลับไปบนถาดที่อีกฝ่ายถือ หลีกเลียงการเรียกชื่อของคนที่ยืนอยู่ในระยะใกล้ เหตุเพราะเขาจำชื่อของคนงานคนนี้ได้

“คุณผู้หญิงอยู่ที่...”

“แม่อยู่ที่นี่ค่ะ”

เสียงอ่อนหวานนุ่มนวลที่คุ้นเคยดังขึ้นจากทางบันไดฝั่งปีกซ้ายของตัวคฤหาสน์ ส่งผลให้พุดช่อนที่กำลังจะอ้าปากตอบได้เป็น

อันต้องหยุดการกระทำลง เด็กหนุ่มเก็บำความดีใจ ไค้งหัวผละหลบ
ออกมาเพื่อเปิดทางให้คุณแม่ลูกได้พูดคุยนทนากัน

คุณผู้หญิงในชุดผ้าไทยประยุกต์ตัดเย็บให้ดูทันสมัยจากฝีมือ
เจ้าของห้องเสื้อชื่อดังก้าวลงมาหาลูกชายหัวแก้วหัวแหวน การไม่
ได้เห็นหน้าคนที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองมานานแรมปีทำให้
ดวงตาคู่สวยของหญิงวัยกลางคนคลอรั้นไปด้วยหยาดน้ำ

“ลูกกราบสวัสดิ์คุณแม่ครับ” พระเพลิงไปอยู่ที่อเมริกาเสีย
นาน แต่กระนั้นชายหนุ่มก็ได้ลิ้มเลือนวัฒนธรรมและมารยาทที่พึง
ปฏิบัติ สองมือยกขึ้นประนมค้อมหัวลงไหว้คนเป็นมารดาด้วยความ
เคารพ

“มาให้แม่กอดหน่อยเถิด”

คนตัวสูงคลี๊ยมบาง ๆ ขยับเข้าไปสวมกอดคนที่อ้าแขนรอรับ
สัมผัสอบอุ่นที่ท่างหายไปเนิ่นนานทำให้จิตใจที่ว้าวุ่นก่อนหน้านี้ของ
พระเพลิงสงบลงได้อย่างน่าประหลาด

“คิดถึงคุณแม่ครับ”

“อย่าทำปากหวานหน่อยเลย คนคิดถึงที่ไม่มาหากันเรียกว่า
คนใจร้ายนะจ๊ะรู้ไหม”

“ลูกกลับมาแล้วนี่ไงครับ...คุณปู่เป็นอย่างไรบ้างครับคุณแม่”
หลบเลี่ยงคำตักพ้อได้อย่างแนบเนียน พระเพลิงโอบประคองคนเป็น
แม่ ในขณะที่คนทั้งคู่ก้าวขึ้นไปยังชั้นสองแทบจะพร้อม ๆ กัน

“ลูกขึ้นไปดูคุณปู่เองดีกว่าจ๊ะ”

คำพูดกำกวมทำให้หัวสมองของหนุ่มนักเรียนนอกเริ่มคิดเตลิด
ไปไกลอีกครั้ง พระเพลิงจินตนาการไปต่าง ๆ นานา ทว่า...ทันทีที่เปิด
ประตูเข้ามายังห้องนั่งเล่นบนชั้นสองของตัวคฤหาสน์ สิ่งที่พบเห็น
ช่างแตกต่างจากสิ่งที่คิดไว้อย่างสิ้นเชิง...

“คุณพ่อ คุณปู่...”

“อ้าวเจ้าเพลิง กลับมาถึงแล้วหรือ”

“คุณปู่ไม่ได้ป่วย?” เจ้าของโบหน้าหล่อเหลาเลิกคิ้วได้รูปขึ้น

ขณะมองไปยังชายสูงวัยที่มีอายุชานามากที่สุดในคฤหาสน์หลังนี้
ปู่ของเขา พฤทธิ์ สิทธิกรกัลป์ กำลังนั่งจิบน้ำชายามสายพร้อมกับ
ใบหน้าที่มีรอยยิ้มประดับเสมือนคนปกติทั่วไป ไม่แตกต่างจากเมื่อ
หลายปีก่อนเลยสักนิด

ดูแข็งแรงดีเยี่ยม...

“นี่คุณแม่หลอกลูกหรือครับ...” พระเพลิงหันขวับกลับมาหา
มารดาตัวเอง สีหน้าของชายหนุ่มเข้าชั้นหวนเสียยิ่งกว่าอะไร

พิมพิลาทำตาโต มือเรียววางทาบทับลงกลางอกก่อนจะเอ่ย
ด้วยเสียงเสนาะหูสวนทางกับการแสดงออกทางสีหน้า

“หลอกอะไรกันจ๊ะ แม่ไม่เข้าใจที่เพลิงพูด”

“คุณแม่โทร. หาลูก บอกว่าคุณปู่...”

“คุณปู่ทำไมหรือจ๊ะ”

มาถึงตรงนี้พระเพลิงถึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ มารดาของเขา
ไม่ได้พูดเลยสักคำว่าคุณปู่ท่านป่วย คนใจร้อนหุ่นหันที่เพิ่งจะนึก
อะไรรู้กับสิ่งที่ตัวเองพลาดไปถึงกับเกิดอาการรวน

“วันนั้นคุณแม่โทร. มา...น้ำเสียงไม่ดีเลย”

“น้ำเสียงของคุณแม่ไม่ดี? คงเป็นเพราะวันนั้นแม่ไม่ค่อยสบาย
สักเท่าไร แต่ตอนนี้นายดีแล้วละจ๊ะ”

“...” คำบอกเล่าของมารดาทำให้หนุ่มนักเรียนนอกไฟแรงพูด
ไม่ออกบอกไม่ถูกขึ้นมาชั่วขณะ เขาถูกตุนจนเปื่อยไม่ใช่เพราะใคร
แต่เป็นเพราะความชอบเข้าใจอะไรไปเองเพียงฝ่ายเดียวของตัวเอง

“นั่งลงก่อนเถิดพระเพลิง ปู่มีเรื่องอีกมากที่อยากจะพูดคุย
ด้วย”

“ขอโทษครับ” หลานชายของตระกูลกล่าวด้วยความรู้สึกผิด
กับเรื่องที่ตัวเองกระทำตัวเสียมารยาทต่อหน้าผู้หลักผู้ใหญ่ ร่าสูง
ทั้งตัวลงนั่งบนโซฟา รอคอยอยู่ครู่หนึ่งประมุขใหญ่ก็เปิดประเด็นขึ้น
อย่างรวดเร็วให้การอารมณ์บทให้ยึดเยื้อ

“ปู่มีเรื่องอยากจะคุยด้วย...”

“เรื่องอะไรครับ”

“เรื่องงานหมั้น”

“งานหมั้นของใครครับ” เอย่ยามพลางมองใบหน้าของบุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นต้นตระกูลของตัวเองด้วยความสงสัยไม่เข้าใจ ถ้าถึงขั้นปู้ทำเสียงจริงจังขนาดนี้ แสดงว่า...คงจะต้องเป็นงานใหญ่ของใครสักคนที่เป็นคนสำคัญ

ว่าแต่มันเป็นงานของใคร...?

“ของหลาน...”

“อะ...อะไรนะครับ”

“ปู่อยากจะให้หลานหมั้นหมายกับคนที่ปู่เลือก”

“หา! ให้หลานหมั้น?” พระเพลิงคิดว่าครั้งนี้เป็นอาภักปิริยาที่ตัวเขาหลุดมาดอย่างถึงที่สุด แบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลยสักครั้งในชีวิต เขารู้สึกสับสน ในหัวสมองมีแต่คำถามว่านี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน

“ใช่ ได้ยินถูกแล้ว”

“หลานไม่หมั้น! ทำไมต้องหมั้น เรื่องอะไรหลานจะต้องหมั้นหมายกับใครก็ไม่รู้ หลานไม่ได้...”

“อยู่ที่นั่นหลานมีคนที่ตกลงปลงใจอยากจะแต่งงานด้วยแล้วหรือ”

“...” พระเพลิงพูดไม่ออก เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องแต่งงานด้วยซ้ำ มันไกลตัวเกินไป ดูเป็นอะไรที่จับต้องไม่ได้ แล้วที่สำคัญที่สุดนั่นคือเขาไม่ได้คิดอยากจะกลับมาบ้านเพื่อมาเจอกับเหตุการณ์แบบนี้เลยสักนิด

“ถ้าหลานไม่มีใคร ปู่อยากแนะนำ...”

“นี่เป็นแผนของทุกคนใช่ไหมครับ หลานจะกลับอเมริกา จะกลับให้เร็วที่สุด!” ชายหนุ่มไม่คิดจะฟังคำอธิบายของคนอายุมากกว่าเวลานี้ในอกของหนุ่มนักเรียนนอกกำลังลุ่มไปด้วยไฟโทสะ บิดามารดาของเขา รวมไปถึงผู้เป็นปู่ทำกับเขาไม่ต่างจากหมูในอวย หลอกล่อ

สารพัดให้วิ่งมาติดกับดัก

ส่วนเขาก็ดันเป็นไอ้หน้าโง่ที่โดนหลอกง่ายตาย มันน่าโมโห
นัก!

ช่วงเวลาที่บรรยากาศภายในห้องย่ำแย่จนถึงที่สุด พชรและ
พิมพิลาตกอยู่ในอาการอึ้งงูตไม่ออก ไม่รู้ว่าจะรับมือกับลูกชาย
ตัวเองอย่างไร ยิ่งเห็นว่าร่างสูงผุดลุกขึ้นเตรียมจะก้าวออกจากห้อง
นั่งเล่นไปคนเป็นผู้ใหญ่สองคนยิ่งลนลาน

“โธ่!”

“คุณพ่อ!”

“ว้าย! คุณพ่อคะ!”

ขาเรียวยาวได้กางเกงผ้าเนื้อดีเป็นอันต้องหยุดชะงัก พระ-
เพลิงหันกลับไปหาบุคคลที่ตนเองเคารพรักอย่างสุดหัวใจด้วยความ
ตระหนก พุทธิยกมือขึ้นกุมหน้าอกด้วยสีหน้าเจ็บปวดเสียเต็ม
ประดา เล่นเอาคนทั้งหมดแตกตื่น

แตกตื่นตามแผนการสุดท้าย...ที่ผู้ใหญ่ทั้งหมดวางเอาไว้ร่วม
กัน

“คะ...คุณปู่เป็นอะไร เป็นอะไรครับ!” หลานชายของตระกูล
พุ่งตรงเข้าไปประคองคนมีอายุ สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลจัด ส่วน
พุทธิเพียงแค่หลับตาส่ายหน้าช้า ๆ ราวกับคนโง่หมดแรง

“คนแก่คนนี้ จะเป็นอะไรได้ละหลาน อายุของปู่ไม่ใช่วัยหนุ่ม
สาว จะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่รู้เลย”

“คุณปู่อย่าพูดแบบนี้...หลานไม่อยากฟัง”

“พิมพาคณพ่ไปนอนพักก่อนเถอะ ส่วนเรื่องของตาเพลิง
ประเดี๋ยวผมจะคุยให้เอง” พชรส่งไม้ต่อให้กันได้อย่างรู้งาน

พิมพิลาที่แสวงหาหน้าเศร้าพยกหน้ารับคำของสามี ขยับไป
ประคองร่างคนอายุมากที่สุดพาออกไปยังห้องพักส่วนตัวที่อยู่ไม่
ไกลไม่ไกล เพื่อดำเนินการตามแผนขั้นต่อไป...

“นั่งลงก่อนเพลิง พ่อขอคุยอะไรด้วยสักหน่อยเถิด”

“เรา...ไม่ไปดูคุณปู่ก่อนหรือครับ ทำทางท่านอาการไม่ดีเลย”

“นั่งลงก่อน สงบสติลง แล้วฟังพ่อ” สุ่มเสียงของคนเป็นบิดา คล้ายมีอำนาจบีบบังคับให้ชายหนุ่มต้องยอมจำใจทั้งตัวลงนั่งตามเดิม พชรรินน้ำลอยดอกมะลิลงในแก้วตรงหน้า ก่อนจะเดินไปให้ลูกชายเพียงคนเดียว

“งานหมั้นครั้งนี้มันเกิดจากการที่คุณปู่ต้องการให้คู่หมั้นของเรามีคนดูแล...เด็กคนนั้นเป็นหลานของหลวงพี่จันทร์เพื่อนเก่าของคุณปู่ อาจจะฟังดูไม่ค่อยเข้าหูเราสักเท่าไร แต่คุณปู่เป็นห่วงน้องมากถึงอยากฝากฝังเอาไว้กับเรา ท่านไม่ไว้ใจใครนอกไปจากเพลิง”

“ไว้ใจลูก? ด้วยการจับให้เราหมั้นหมยกันอย่างนั้นหรือครับ”

“...”

“เด็กคนนั้นที่คุณพ่อว่า อายุสักเท่าไร สวยปานนางฟ้านางสวรรค์ หรือว่าชั่วร้ายโหดถึงต้องบังคับใส่พานมาให้กันถึงขนาดนี้”

“ไม่มีคำพุดดี ๆ หลุดออกจากปากของพระเพลิง ส่วนพชรยังคงสงบนิ่ง ไม่มีท่าทีสะทกสะท้านต่อคำพุดระคายหูของคนเป็นลูกชายเลยแม้แต่หน่อย

“น้องอายุสิบเก้า หน้าตาน่ารัก และเรื่องสำคัญที่สุดที่เพลิงควรต้องรู้ไว้ เพราะมันมีผลต่อชีวิตของลูก”

“อะไรครับ”

“ลูกจำชินแสให้ได้นะ”

“ครับ จำได้ ทำไมหรือครับ” ถามอย่างไม่เข้าใจว่าชินแสเป็นคนที่ได้ชื่อว่ารู้อาวุธอนาคตนั้นมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พระเพลิงรู้แค่ว่าผู้ขายเชื้อสายจีนคนนั้นคือหมอดูเทวดาที่ทำนายแม่นยำกว่าตาเห็น...แล้วมันยังงัยกัน

“ชินแสบอกเอาไว้ว่าปีนี้ลูกเข้าสู่วัยเบญจเพศ...หากไม่มีงานมงคลใหญ่เกิดขึ้นในบ้าน ลูกจะประสบเคราะห์กรรมหนัก ชะตาชีวิตจะพลิกผันกลายเป็นคนไร้คู่เคียง ต้องอยู่โดดเดี่ยวไปตลอดชีวิต” คำพุดจากชินแสที่ถูกคนเป็นพ่อถ่ายทอดออกมาอย่างครบถ้วน

ทุกถ้อยคำ

“แล้วมันเกี่ยวกับเด็กคนนี้ตรงไหน ลูกไม่เข้าใจ”

“ซินแสบอกว่าคู่ครองของคุณเป็นผู้ชายมีอายุตกดวงเลขเก้า มีโชคนั่นพื้นเพในเมืองกรุง ท่านบอกว่าคู่ของคุณอยู่ที่นั่น แล้วน้องก็ย้ายเข้ามาพอดี มัน...”

“แล้วคุณพ่อก็เชื่ออย่างนั้นหรือครับ?!” พระเพลิงรู้สึกคล้ายคนถูกชกเข้ากลางใบหน้า เขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำว่าคู่ครองเป็นผู้ชาย อันที่จริงออกจะเฉยๆ เสียด้วยซ้ำ จะหญิงหรือชายก็ไม่สำคัญเลยสักนิด แต่การถูกบังคับต่างหากที่เป็นเรื่องใหญ่

เขากำลังโดนจับคลุมถุงชน! ด้วยเหตุผลี่เงาจากคำทำนายของหมอดูดวง!

“แม่เขาเป็นห่วงความปลอดภัยของเรามากนะพระเพลิง เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ พ่อของคุณปู่เองก็ไม่ต่างกัน...ลองทบทวนดูสักหน่อยเถอะลูก”

“...”

“ทำเพื่อความต้องการของคุณปู่...ทำให้พ่อกับแม่ได้ไหมเพลิง พวกเราเป็นห่วงลูกมากจริงๆ”

ชายหนุ่มนักเรียนนอกนั่งค้ำ คำนวณความต้องการของคุณปู่ มันเหมือนภาระขนาดใหญ่ที่หนักอึ้งหล่นลงมาทับกลางตัว ภาพอาการเจ็บป่วยของพฤทธิ์นั้นยังคงติดตา

หากเขาต้องแฝงไม่ยอมทำตามความประสงค์ของผู้ใหญ่ จะกลายเป็นหลานที่อกตัญญูไร้หรือเปล่า...

“...”

“น้องชื่อแสงรวี...ตอนนี้พักอยู่ที่บ้านของเรา เดี่ยวเย็นนี้คงได้เจอกัน น้องเป็นเด็กน่ารัก พ่ออยากให้พระเพลิงเปิดใจให้น้อง”

คนตัวสูงนั่งเงียบอย่างคนที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนัก พระเพลิงรู้ตัวดีว่าไม่ได้มีทางเลือกอื่นมากมายนัก แม้เขาจะไม่ได้สนใจคำทำนายเรื่องชะตาชีวิตของตน แต่ในเมื่อปูรรมไปถึงบิดามารดา

ของเขาเป็นกังวลถึงขนาดนี้ จะเมินเฉยทำเป็นไม่ได้ใจมันก็คงจะเป็นไปไม่ได้

“ก็ได้ครับ...ลูกจะทำตามความต้องการของคุณปู่” เพื่อเห็นแก่ที่ท่านทั้งสามไม่เคยวอนขอหรือบีบบังคับอะไรเขาเลย...ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา พระเพลิงจะยอมหมั่นหมายกับเด็กแปลกหน้าคนนั้นก็ได้...

“ดี ดีมากเลยเพลิง”

“แต่มีข้อแม้...สถานะการหมั่นหมายครั้งนี้จะเกิดขึ้นเพียงแค่วันเดือนเท่านั้น ถ้าผ่านครึ่งปีไปแล้วระหว่างผมกับเด็กคนนั้นไม่มีอะไรคืบหน้าในความสัมพันธ์ คุณพ่อ คุณแม่ และคุณปู่...”

“...”

“จะต้องยอมรับการตัดสินใจของลูก หากว่าลูกต้องการจะถอนหมั้น ถึงเวลานั้น...ใครก็ห้ามขัดข้อง” เสียงที่เอื้อนเอ่ยเต็มไปด้วยความหนักแน่น ในเมื่ออยากให้เขาหมั้น เขาก็จะหมั้น แต่คุณปู่ไม่ได้พูดสักหน่อยว่าห้ามถอนหมั้น

เวลานี้หนุ่มนักเรียนนอกปฎิญาณกับตัวเองในใจแล้วว่า...เขา นี่ละ จะเป็นผู้ที่แหกกฎคำทำนายของซินแสหลี่ให้ไม่เหลือซาก คอยดูเถอะ!

แสงรวีเดินไปเดินมาในเรือนเล็กเป็นหนูติดจั่น ถกเถียงกับตัวเองในใจรอบที่หนึ่งร้อยกว่า ด้วยคำถามที่รู้สึกสงสัยและไม่อาจหุุดคิดได้โดยง่ายหากยังไม่ได้รับคำตอบ

เขาเพียงอยากรู้ว่าไอ้ผู้ชายเฮงชวย...ไม่สิ...คุณหนูพระเพลิง จะจำหน้ากันได้หรือไม่ ถ้าหากจำได้แล้วจะทำอย่างไร ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว

“รวี”

“อะ...อะไรจ๊ะ พี่นุ่น?” คนตกอยู่ในห้วงภวังค์ความคิดสะดุ้ง แสงรวีทำหน้าราวกับลูกกระต่ายตื่นเสียงปิ่น ทำเอาหญิงสาวที่เดิน

เข้ามาเรียกตลกออกตลกใจตามไปด้วย

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือรวี หน้าซีดเขียว”

“ปละ...เปล่าจ๊ะ รวีแค่คิดอะไรเพลินๆ พี่นุ่นมีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“คุณพิมพิลาให้มาตาม บอกว่าคุณพฤทธิเรียกหารวีเนาะ”

“เรียก? เรียกทำไมพี่นุ่นรู้ไหมจ๊ะ” คนมีขนกตติหลังเริ่มเก็บอาการลนลานไว้ไม่มิด ใบหน้าฟ้องสีพลันหมองลง เด็กหนุ่มกอดริมฝีปากราวกับคนคิดหนัก ทั้งๆ ที่มันไม่ควรมีอะไรให้ต้องคิดมากเกินไปเลยแม้แต่หน่อย ถ้าจะว่ากันตามจริงเขาไม่ได้ทำอะไรผิด

“พี่ไม่รู้หรอก อย่าลืมนึกไปหาคุณท่านละ” นุ่นทิ้งท้ายเอาไว้แค่นั้นก่อนจะจากไป

แสงรวิกุมหมักก่อนตัดสินใจก้าวเข้าห้องไปเปลี่ยนชุดด้วยความคิดตื่นๆ ว่า หากเปลี่ยนชุดใหม่บางทีใครคนนั้นอาจจะจำกันไม่ได้...

ก็อกๆ

แสงรวิไม่ได้ใช้เวลาาน เขาทำทุกอย่างด้วยความเร่งรีบ เหตุเพราะไม่ต้องการเสียมารยาทปล่อยให้ผู้ใหญ่อึ้งรอคอย มือเรียวเคาะลงบนประตูไม้สักบานใหญ่ตรงหน้าเบาๆ สองสามครั้งคนด้านในก็เปิดประตูออกมา

“รวีมาพอดีเลย นุ่นน้ำอัญชันสีใหม่จ๊ะ” พิมพิลาถามถึงน้ำสีครามในเหยือกกระเบื้องเคลือบบนถาดในมือของคนตัวเล็ก

“ขอบคุณพิม น้ำอัญชันครับ”

“ดีเลย คุณพ่อคงจะอาการดีขึ้นถ้าได้ดื่มน้ำอัญชัน”

“คุณพฤทธิเป็นอะไรหรือครับ” เด็กหนุ่มถามไปด้วยความเป็นห่วง เขาค่อนข้างวิตกเวลาที่เห็นคนสูงวัยไม่ค่อยสบาย ส่วนหนึ่งอาจเพราะเรื่องหลวงลุงจันทร์ เขาถึงไม่ค่อยชอบเห็นคนมีอายุเจ็บไข้

“รวีเข้าไปหาท่านเองดีกว่าจ๊ะ ฝากด้วยนะฉันขอลงไปดูความเรียบร้อยที่ห้องอาหารสักหน่อย” พิมพิลาก้าวสวนออกมาก่อนจะ

ผลึกประตู่ให้คนเด็กกว่าเดินเข้าไปด้านใน

แสงริ้วเก๋ๆ กังๆ อยู่ไม่น้อยกับความหรรษาโอโง่งของภาพ
ห้องนอนที่ประจักษ์แก่สายตาตรงหน้า

“รวี...”

“คุณพทธี อาการเป็นอย่างไรบ้างครับ” เสียงเรียกแหบโหย
ดังสติของคนตัวบาง เด็กหนุ่มวางถาดน้ำสมุนไพรลงบนโต๊ะข้าง
หัวเตียง ก่อนจะขยับไปหาชายสูงวัยที่นอนชมอยู่บนเตียงหลังใหญ่

สำหรับแสงรวี พทธีในตอนนี้เป็นต่างจากญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง
รวมถึงเป็นผู้มีพระคุณที่แสงรวีให้ความเคารพและเป็นห่วงเป็นใย
แน่นอนว่าเขาย่อมต้องไม่อยากเห็นอีกฝ่ายเป็นเช่นนี้

“ฉันเรียกเธอมาเพื่อจะถามเรื่องเรียน เป็นอย่างไรบ้าง” พทธี
เริ่มเปิดประเด็นจากเรื่องอื่น สร้างความงุนงงให้แก่คนที่ถูกถาม

เด็กหนุ่มประมวลผลคำพูดอยู่เกือบครึ่งนาทีถึงได้เอ่ยปาก
ตอบคำถามไปตามความจริง

“มีดูๆ ไว้บ้างแล้วครับ แต่จะรอลงสมัครสอบปีหน้าจะได้มี
เวลาอ่านหนังสือเตรียมตัว ไม่ต้องเร่งรีบ”

“ดี ดีแล้วละ”

“คุณพทธี เป็นอะไรหรือเปล่าครับ...” เด็กหนุ่มถามไถ่ด้วยความ
เป็นห่วง แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกกังวลน้อย
ลงเลย ทั้งยังทำให้นึกไปถึงคำพูดของหลวงลุงจันทร์อีกต่างหาก

“คนแก่ หนีน้อยง่าย โรคชรา ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองจะตายวัน
ตายพรุ่งวันไหน”

“อย่าพูดแบบนี้สิครับ คุณพทธีก็ยังแข็งแรง”

“รวี อย่าปิดตาตัวเอง ยอมรับความจริง ฉันแก่แล้ว หลวงลุง
ของเธอก็แก่แล้วเช่นกัน...”

“...”

“เธอจะมองฉันเป็นตาแก่จอมบงการก็ได้นะ แต่ว่า...รวี ฉันมี
อะไรบางอย่างอยากจะขอรู้”

“อะไรครับ” น้ำเสียงจริงจังของผู้พูดพาให้คนเด็กกว่าต้องเอ่ยถาม แสงรวีเจียบเพื่อหยุดรอฟัง หากความต้องการของพฤทธิไม่ได้เหลือบ่ากว่าแรง...เขาคณินี่ยินดีจะทำให้ทุกอย่าง ในฐานะที่อีกฝ่ายมีพระคุณต่อเขาและคนที่เขารัก

“จำชินแสหลักที่ได้เจอเมื่อหลายวันก่อนได้หรือไม่”

ชื่อของคนที่เคยได้ยินมาครั้งหนึ่งทำให้ยอนนิกไปถึงบุคคลแปลกหน้าที่คอยเอาแต่จะมองหน้าเขาไม่ยอมลดละ ในวันแรกที่เดินทางมาถึงคุกาสน์หลังนี้

“ครับจำได้”

“ชินแสหลักบอกว่าปีนี้หลานชายฉันจะเข้าสู่วัยเบญจเพส... หากไม่มีงานมงคลใหญ่เกิดขึ้นในบ้าน เขาจะประสมเคราะห์กรรมหนัก”

คำบอกเล่าจากปากชายสูงวัยส่งผลให้ผู้ฟังรู้สึกเห็นใจ เดว่าเรื่องนี้คงทำให้พฤทธิวิตกกังวลหนักถึงขั้นมีอาการไม่สบายอย่างที่เป็นอย่างเป็นอยู่

“ไม่มีทางแก้เลยหรือครับ”

“เขาต้องเข้าพิธีมงคลกับคู่ครองที่เป็นผู้ชายมีอายุตกดวงเลขเก้า และต้องมีไฉ่คนพื้นเพในเมืองกรุง”

“...” เด็กหนุ่มวัยสิบเก้าปีบริบูรณ์รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ กับคำบอกเล่าเมื่อสักครู่นี้ขึ้นมากะทันหัน คล้ายกับร่างกายกำลังร้องเตือนชะตากรรมอะไรบางอย่างที่คืบคลานเข้ามาใกล้ ทว่าแสงรวีไม่คิดยอมรับ

ไม่หรรอก...ไม่หรรอกน่า คุณพฤทธิคงไม่มีทางจะ...

“เธอช่วยหมั้นหมายกับหลานชายของฉันจะได้ไหม”

“?”

“ฉันรู้ว่าเธอคงจะตกใจ แต่ฟังก่อนนะ นอกจากการหมั้นเพื่อช่วยหลานของฉันแล้ว อีกเหตุผลหนึ่งเพราะฉันอยากให้มีคนที่มีคนใจมาดูแลเธอ”

“คุณพฤทธิหมายความว่าอย่างไรครับ”

แสงรวีออกจะแปลกใจเล็กน้อยที่มันดันกลายเป็นเรื่องของตัวเอง มีส่วนเกี่ยวข้องไปด้วย เด็กหนุ่มเล็กคิ้วขึ้นสูง ใบหน้าหวานละมุน เต็มเปี่ยมไปด้วยความสงสัย

“เพื่อที่ฉันจะได้มั่นใจว่าต่อไปให้ฉันเป็นอะไรขึ้นมาจะมีคนดูแล เธอต่อไป...คนที่ฉันไว้วางใจได้จริงๆ”

“คุณพฤทธิหมายถึงใคร...ให้รวีทำอะไรนะครับ” แสงรวีรู้สึก รวากับคนที่ทำสมองของตนเองหล่นหายระหว่างทาง เขาถามคำถาม คล้ายเดิมซ้ำอีกครั้งราวกับเป็นคนประเภทที่เข้าใจอะไรยากนักหนา ทั้งที่ความจริงคำพูดของคนที่นั่งนอนอยู่บนเตียง มันออกจะบอกชัดเจน อยู่แล้วทุกอย่าง

“หมั่นหมายกับหลานชายของฉัน...พระเพลิง สัทธิกรกัลป์”

“!”

“ฉันรักและเอ็นดูเธอเหมือนลูกเหมือนหลานจริงๆ มาเป็น ครอบครัวเดียวกับพวกเรา...ได้ไหม”

“แต่...รวีกับคุณพระเพลิง เรา...เราไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ แล้ว อีกอย่าง...คุณพฤทธิ รวีเป็นแค่เด็กวัด ไม่คู่ควรกับสัทธิกรกัลป์เลย สักนิดเดียว” นานเกือบห้านาทีผ่านพ้นกว่าเด็กวัดคนนี้จะค้นหาเสียง ของตนเองเจอ

แสงรวีสบตากับคนอายุมากกว่า เขามั่นใจว่าคราวนี้ไม่ได้คิด ไปเอง ทันทีที่พูดประโยคเมื่อสักครู่นี้ แววตาของพฤทธินั้นดูเข้มขึ้น ขึ้นกว่าเดิมหลายสิบเท่า...

“ใครเป็นคนบอกหรือ ใครเป็นคนกำหนดว่าใครถึงจะคู่ควร กับใคร เธอวัดจากอะไร ชาติกำเนิด ต้นตระกูล หรือเพศสภาพอย่าง นั้นหรือ”

“รวี...” เด็กหนุ่มพูดไม่ออก ดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนนั้น เต็มไปด้วยความสับสน

เป็นอีกครั้งที่ทั้งคู่ได้สบประสานสายตา ประมุขของคฤหาสน์

สิทธิกรกลับรับรู้ว่ตนกำลังทำตัวเป็นผู้ใหญ่จ้ะวัย ไล่ต้อนเด็กอย่างที่ไม่ควรกระทำ พุทธิรู้ว่ารสชาติของการถูกบังคับมันช่างน่าขื่นขม และเขาเองไม่ได้ต้องการทำให้เด็กหนุ่มคนนี้ลำบากใจ

“เออละ...ฉันรู้ว่ทั้งหมดที่ฉันพูดไปมันคงทำให้เธออึดอัดอยู่ ไม่น้อย รวี...ครั้งนี้ฉันจะไม่บังคับ ฉันเพียงแค่เอาเรื่องนี้มาถามความ สัมครใจของเธอเท่านั้น” เป็นความจริงตามที่พุทธิกล่าวออกมา ทั้งหมดทั้งมวลตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี ไม่มีประโยคไหนเลยที่อีกฝ่าย พูดขึ้นเพื่อบังคับกัน ทั้งหมดเป็นเพียงแค่คำขอร้อง...

“ฉันขออย่างเดียวอย่าเพ่งรีบตอบเลย อย่างน้อยช่วยกลับไป คิดดูสักหน่อย สักคืนสองคืนเถิด”

“รวี...ครับ รวีจะน่ากลับไปคิด” เด็กหนุ่มตกที่นั่งลำบาก แน่่อนว่าเขาไม่ได้มีความคิดจะหมั่นหมายกับคนแปลกหน้า โดยเฉพาะกับคนที่บาดหมางกันตั้งแต่แรกพบ ทว่าความตั้งใจทั้งหมด มันสั่นคลอนเพราะคำขอร้องของผู้มีพระคุณ...

จะให้ยีนกรานตัดรอนน้ำใจกันตั้งแต่ตอนนี้คงจะเลียดเย็น มากไปหน่อย รออีกสักสองสามวันให้อาการของคุณพุทธิดีขึ้น ถึง เวลานั้นค่อยออกปากปฏิเสธคงจะไม่เป็นอะไรหรอก...

พระเพลิงนั่งไม่ติดเบาะ โซฟาราคาแพงไม่ช่วยให้ความ รู้สึกกระวนกระวายเบาบางลง แม้นปากของเขาจะตอบรับคำขอของ บิดาไปแล้ว แต่โซฟาชายหนุ่มจะไม่คิดหาทางเอาตัวรอด...

สารพัดวิธีจ้ะวนเวียนอยู่ในหัว เขาเชื่อว่มันจะต้องมีทางออก สักทาง ต้องมีแน่ๆ

‘น้องชื่อแสงรวี...ตอนนี้พักอยู่ที่บ้านของเรา เดี่ยวเย็นนี้คง ได้เจอกัน น้องเป็นเด็กน่ารัก พ่ออยากให้พระเพลิงเปิดใจให้น้อง’

“มีใครอยู่ข้างนอกบ้าง เข้ามาที”

“มีอะไรให้พูดขอนรับใช้ครับ คุณพระเพลิง” เป็นเด็กหนุ่มคน เดิมหลานของป้าเตยหอมที่เฝ้าหน้าเข้ามาในห้องรับแขกชั้นล่าง

ราวกับว่าอีกฝ่ายไม่ได้ไปไหนไกลจากเขาตั้งแต่แรก

“รู้จักคนที่ชื่อแสงรวีไหม”

คนถูกถามชะงักไปอย่างไม่เก็บอาการ อึดใจใหญ่ถึงได้พยักหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“รู้จักครับ”

“นิสัยใจคอเป็นอย่างไร”

พูดซ้อนเพลอตตัวเม้มริมฝีปาก เขาไม่แน่ใจว่าพระเพลิงจะสนใจเรื่องของไอ้เด็กวัดบ้านนอกคนนั้นไปทำไม เด็กหนุ่มนิ่งเพื่อนึกคิด ก่อนจะตอบกลับคนมีศักดิ์เป็นเจ้านายไปตามที่ตนเองได้พบเจอ

“เป็นเด็กวัดที่มาจากอยุธยากับคุณพฤทธิเมื่ออาทิตย์ก่อนครับ ส่วนนิสัยใจคอ...ซื่อก็นึกว่าซื่อไม่พูดดีกว่า”

“ฉันทาม ไม่ต้องลืลลอมพะนำ พูดออกมา”

“คือเด็กคนนั้น...ไม่ค่อยจะมีสัมมาคารวะสักเท่าไร มารยาทไม่ดี พูดจากระโชก ต่อหน้าคุณท่านอย่างลับหลังอย่าง ทำทางหยิ่งยโส...คุณพระเพลิงถามทำไมหรือครับ”

หนุ่มนักเรียนนอกขมวดคิ้วกับประโยคที่ได้ฟัง เหตุใดมันช่างแตกต่างจากที่บิดาเขาบอกราวกับหนึ่งคนละม้วน ใครกันแน่...ที่เป็นคนโกหก

“แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน” เพราะยังไม่ปักใจเชื่อคำพูดของพูดซ้อนทั้งหมด พระเพลิงจึงตัดสินใจที่จะตามหาเจ้าตัวคนที่เขาต้องการพบหน้ามากที่สุดในช่วงเวลานี้ด้วยตัวเอง

“ไม่ทราบครับ” คนอายุน้อยตอบโดยไม่เสียเวลายังคิด เรื่องอะไรที่จะต้องไปสนใจว่าไอ้ศัตรูคนนั้นมันอยู่ที่ไหน และที่สำคัญพูดซ้อนไม่ต้องการให้พระเพลิงไปยุ่ง ไม่อยากให้แม้แต่เฉียดเข้าไปใกล้เลยด้วยซ้ำ

“คุณพระเพลิง...จะไปไหนหรือครับ” เด็กหนุ่มคิดน้อยเกินไป เขาคิดเพียงแค่ว่าให้คำตอบไม่ได้แล้วพระเพลิงจะยอมจบ ทว่าชาย

หนุ่มร่างสูงกลับหันหันลุกขึ้น ก้าวออกจากห้องรับแขกไปในทันที
 “ไปหาคนที่ จะตอบคำถามฉันได้ เธอ...เธอนะ” พระเพลิงเอ๋ย
 ปากเรียกสาวใช้คนหนึ่งที่ยังเอิญเดินผ่านมาทางนี้ด้วยเสียงเรียบนิ่ง
 รักษาภาพลักษณ์

“คะ...คุณพระเพลิง มีอะไรให้ฉันรับใช้หรือคะ”

“รู้ไหมว่าแสงรวีอยู่ที่ไหน”

“รวีขึ้นไปหาคุณท่านบนห้องคะ”

“คุณท่าน?”

“คุณพฤทธิคะ ท่านเรียกรวีไปพบ”

จบประโยคบอกเล่าของสาวใช้ คุณชายของตระกูลใหญ่ก็แทบ
 จะพุ่งขึ้นชั้นสองของตัวคฤหาสน์ไปไม่ต่างกับความเร็วของจรวด
 พระเพลิงสาวเท้ายาว ๆ ก้าวไปตามชั้นบันไดทรงโค้ง

เขาอยากจะได้เห็นหน้าเด็กหนุ่มคนนั้น ใ้ที่รู้ว่ายังมีอะไร...มันจะ
 สักเท่าไรร่วมกันเสีย

ปัง!

“...!...”

“เธอ...!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ชายหนุ่มเบิกตากว้างจ้องหน้า
 คนที่เพิ่งก้าวออกมาจากห้องนอนของปู่ตัวเองด้วยสีหน้าชะงักค้าง
 บรรยายคาดแปลกประหลาดยากเกินกว่าจะอธิบายเกิดขึ้นระหว่างที่
 ทั้งสองคนเผชิญหน้าสบตากัน

พระเพลิงแทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง...เด็กหนุ่มสติเสียที่
 นั่งขวางทางรถเขาในวันนี้...

คือคนเดียวกับว่าที่คู่หมั้นคู่หมาย...ว่าที่สะใภ้...ของสิทธิกรกลับ!